

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N254

14 de desembre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La família d'un alcalde franquista es lucra amb la pista de gel

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Els beneficis que es deriven de l'explotació de l'espai lúdic que s'ha instal·lat a la plaça Catalunya de Barcelona recauran en la poderosa nissaga Masó Rahola

ALBERT GARCIA

Dues mil persones van participar a la manifestació del 14 de desembre contra el procés judicial a una vintena d'activistes del 15-M

Interior va filtrar informació reservada del 15-J

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

El Departament d'Interior va filtrar 24 hores abans de la

protesta del 15 de juny al Parlament quina seria la porta per on

accedirien les parlamentàries i la ruta del cotxe oficial d'Artur Mas.

Nova ofensiva policial contra l'independentisme gallec

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

La policia espanyola va detenir sis persones sota la llei

antiterrorista a tres ciutats gallegues en una operació contra Resistència Galega. D'aquestes sis, quatre són a la presó en règim

d'aïllament i dispersades. Les detencions es van produir a les ciutats de Vigo, Compostela i Lugo.

Neix un cor popular i revolucionari

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

Entre quinze i vint persones es troben a Gràcia per donar

suport a les causes justes mitjançant música. Es tracta de De-saCORd, que recupera cançons subversives de tots els temps.

Les obres d'un gasoducte destrossen espais naturals del Vallès Occidental

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Les màquines que construeixen el gasoducte que transportarà gas d'Algèria a Europa ja han arribat a Sabadell i a Castellar del Vallès.

Empreses catalanes que fan negoci amb la venda d'armes i ginys militars

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Una cinquantena d'empreses ubicades arreu de Catalunya estan relacionades amb el complex militar-industrial espanyol.

, estirant del fil

BARCELONA · LA SUBMINISTRADORA DE LA INFRAESTRUCTURA ÉS L'EMPRESA N-ICE SKATING, PROPERA A CONVERGÈNCIA I UNIÓ

La nissaga familiar d'un alcalde franquista s'embutxaca el negoci de la pista de gel

Els més 700.000 euros de despesa que suposa la gran infraestructura privada instal·lada a la plaça de Catalunya de Barcelona recauran en la poderosa família Masó Rahola

Marc Iglesias
redaccio@setmanaridirecta.info

L'empresa encarregada de subministrar la pista de gel instal·lada a la plaça de Catalunya s'anomena N-Ice Skating SL, es va constituir l'any 2005 i té el seu domicili social al número 222 de la travessera de les Corts de Barcelona. N-Ice Skating va facturar 330.000 euros l'any passat, una xifra que millorarà notablement aquest any 2011, gràcies als ingressos que suposarà Bargelona i la pista de gel de Pedralbes Centre, en part subvencionada pel districte barceloní de les Corts. El di-

El director executiu és l'enginyer Oriol Bonjoch i l'accionariat és en un 100% propietat de Matrúst SL

rector executiu d'N-Ice Skating és l'enginyer Oriol Bonjoch i l'accionariat és propietat de Matrúst SL al 100%. Aquesta empresa, que comparteix domicili social amb N-Ice Skating, és propietat dels Masó Rahola i, l'any 2010, comptava amb un capital subscrit de prop de vint milions d'euros.

Les persones que patinen a la pista de gel ho faran entre cartells publicitaris de grans empreses

El matrimoni entre Maria Rosa Rahola Rahola i Enrique Masó i Vázquez (Barcelona 1924-2009) va marcar el tret de sortida per a la construcció d'un imperi econòmic que va créixer durant el franquis-

me i que ha arribat fins els nostres dies. Els negocis dels hereus i hereves de Masó, tot i estar molt diversificats, inclouen inversions immobiliàries importants. No fa ni una setmana, la Comissió Nacio-

nal del Mercat de Valors (CNMV) va suspendre temporalment la cotització de Fergo Aisa, una de les immobiliàries participades per la família, perquè el 25 de novembre havia fet córrer que havien tancat un acord amb un alcalde colombià per construir 20.000 habitatges socials. La notícia va provocar, en un primer moment, un salt del 56% en la cotització de les accions a la Borsa i, poc després, la intervenció de la CNMV quan l'Ajuntament de Cúcuta va negar que hagués tancat cap acord amb la immobiliària davant els mitjans de comunicació.

Genet que no patina

L'ascensió d'Enrique Masó, un home que es definia a si mateix com algú que havia vibrat "a molts esglaons de l'escala social", comença a mitjans de la dècada dels anys 50 del segle passat, quan torna a Barcelona després de graduar-se en Administració d'Empreses a la Universitat de Nova York. Els vincles amb els Estats Units seran una peça fonamental en la seva

carrera i li permetran participar en alguns grans negocis de l'època, com ara la construcció de les bases americanes a l'Estat espanyol o la instal·lació de les famoses antenes de Radio Liberty a Pals.

Masó va promoure la construcció de les bases de l'OTAN i la instal·lació de les antenes de Radio Liberty a Pals

Amb poc temps, aquest emprendor barceloní va arribar a ser president i conseller de nombroses companyies i també un dels empresaris que, amb la participació de Banca Catalana, van fundar el Banc Industrial de Catalunya (BIC) l'any 1966. Masó en va ser sots-president i va arribar a posseir el paquet d'accions més important del banc. Durant la dècada dels anys

> Enrique Masó: un alcalde que cal no oblidar

L'any 1973, després de setze anys de mandat de Porcioles, el règim franquista va designar a Enrique Masó Vázquez com a nou alcalde de Barcelona. La raó del nomenament, com ell reconeixeria obertament anys després, va ser que era el president del consell d'administració de Túneles y Autopistas de Barcelona (TABASA), la societat encarregada de construir els tres túnels del Tibidabo. El moviment veïnal, especialment el de Gràcia i el Carmel, encara recorda amb claredat les lluites que van impulsar contra el personatge i la sinistra empresa a la qual

Masó va continuar servint mentre va ser alcalde. També el recorden, el centenar llarg d'entitats que, l'any 1975, van aixecar la veu contra una decisió del plenari municipal, que havia rebutjat assignar 50 milions de pessetes a l'ensenyament de la llengua i la cultura catalanes. Masó, que abans de la votació havia advertit als regidors de les conseqüències negatives que podia suposar per a la ciutat l'aprovació del pressupost, va intentar calmar els ànims, un mes després, aprovant una partida de deu milions per decret. El ple del no al català -que és com es coneixia el cas a l'e-

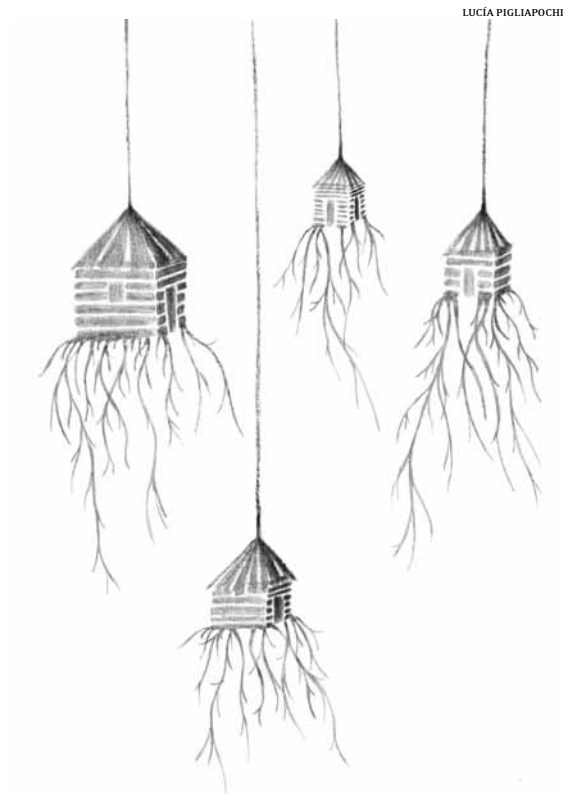
poca- acabaria portant Masó a presentar la seva dimissió. Enrique Masó havia pres possessió del càrrec dos anys abans, el 17 de maig de 1973. A l'acte, celebrat al Saló de Cent, el governador civil, Pelayo Ros, va donar la benvinguda al nou alcalde i va disculpar l'absència del general Tomas Garicano Goñi, ministre de Governació i mentor de Masó. Garicano, el marcial progenitor de la directora general del Palau de la Música de l'era Millet, s'havia hagut de quedar a Madrid per assistir a la presentació del nou material antidisturbis de la policia franquista.

, impressions

Tomàs Gisbert · Membre del Centre d'Estudis per a la Pau J.M. Delàs de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Desplaçats per la terra: no hi haurà pau sense justícia

Entre el 30 de novembre i l'1 de desembre s'han realitzat les IX Jornades de la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia amb el títol "De qui és la terra?". La terra és un element central del conflicte social i armat de Colòmbia. Parlar de la terra és parlar de la disputa pel territori entre actors armats legals i il·legals, dels 4,5 milions de colombians i colombians desplaçats -col·lectius camperols, afrocolombians i indígenes-, i de més de 8 milions d'hectàrees de terra usurpades en els darrers 30 anys, gairebé el 12% de la superfície agropecuària total del país. El cas de la comunitat Las Pavas és il·lustratiu dels mecanismes del conflicte i s'ha convertit en un cas emblemàtic de la lluita dels desplaçats per la seva terra. Grups paramilitars, vinculats al narcotràfic, els expulsen de les seves terres en dues ocasions, el 2003 i el 2006, la comunitat lluita legalment per la propietat de la seva terra alhora que retornen a ella. El 2009, dues empreses dedicades al conreu de la palma d'oli es fan, sense que es resolgui un litigi pendent, amb els títols de propietat i fan que la policia actuï de manera irregular en el seu favor i desallotgi la comunitat. La Cort Constitucional, el passat mes de maig, els donà la raó, i just quan en Misael Payares, líder de la comunitat, ve a Barcelona a les Jornades de la Taula, la fiscalia obre un procés contra la comunitat basant-se en l'únic testimoni d'un membre de la comunitat que declara que la condició de desplaçats d'aquelles terres és falsa. Aquest fet evidencien el que Marco Rome-

LUCÍA PIGLIAPOCHO

ro de CODHES (Consultoria para los Derechos Humanos y el Desplazamiento) -qui també ha participat a les jornades- denunciava: l'enorme asimetria entre els mitjans legals de què disposen les comunitats

camperols, indígenes i afrocolombians front als enormes recursos legals dels latifundistes i els poderosos alhora de disputar les terres. Una justícia, una fiscalia i un aparell policial, junt amb el militar

dels més forts de tota Amèrica, després dels Estats Units, que ha estat incapaç, per dir-ho suauement, d'esbrinar l'espòli de més de 8 milions d'hectàrees, ni d'impedir ni resoldre una part mínimament significativa dels assassinats i execucions extrajudicials dels líders camperols i de persones defensores de drets humans que es continuen produint. Només en el primer any del govern de Juan Manuel Santos han estat assassinats 22 líders de comunitats desplaçades o reclamants de terres.

Fets com aquest qüestionen seriosament la Llei de víctimes i restitució de terres del govern de Santos. Malgrat que la llei ha suposat un avanç en la mesura en què reconeix el problema de l'accés a la terra i la desigualtat com els eixos centrals del conflicte social i armat colombià, caldrà veure si s'acaba aplicant de manera efectiva. La usurpació de terres s'ha basat en un sistema que en els darrers 10 anys es pot dir que s'ha industrialitzat. Si ja va ser un escàndol la infiltració paramilitar en diverses institucions estatals com el DAS -els serveis d'intel·ligència d'Uribe-, o el mateix congrés colombià, també estan sortint proves de com l'Institut Colombiano de Reforma Agraria va ser infiltrat per l'estratègia paramilitar, tal com ha reconegut el propi Ministeri d'Agricultura. La usurpació ha comptat amb una vasta conxorxa que disposava d'una àmplia xarxa de funcionaris i un ampli ventall de mètodes fraudulents per saltar-se les mesures de protecció de terres abandonades i poder gaudir de les generoses

subvencions atorgades pel govern. La corrupció s'ha sumat a la violència paramilitar que ha accelerat el desplaçament i la usurpació de terres.

Els projectes de creixement econòmic situen l'agroindústria -obviant una reforma agrària transformadora- i la mineria en els eixos principals, fets que no auguren res de bo, sinó una nova etapa de lluita per la terra que imposarà tensions sobre els territoris i provocarà una nova onada de desplaçaments. El desplaçament i la usurpació de terres no són fets només del passat.

Una llei com la Llei de Víctimes i Restitució de Terres sense una política activa que en garanteixi la seva aplicació és una llei de cara a la galeria. 22 assassinats de persones reclamants de terres el darrer any en són la mostra.

Però si una cosa saben les classes dominants colombianes és fer lleis i, a més, que semblin democràtiques. Si un jurista analitzés el sistema polític colombià mirant únicament les seves lleis podria pensar que Colòmbia és un dels estats més democràtics del món, però l'estat de dret no és únicament tenir bones lleis, cal igualment la voluntat política i els recursos necessaris per aplicar-les eficaçment, sinó no és més que un escarni a la democràcia i a una comunitat internacional que, desgraciadament, mira cap una altra banda amb tal que les seves multinacionals puguin entrar a fer negocis mentre, això sí, recomana amb la boca petita que es respectin una mica més els drets humans.

Elisenda Vallès Carrera
opinio@setmanaridirecta.info

Presons

No podem oblidar en la nostra lluita una institució total que degrada les persones, i que s'ha mostrat totalment ineficaç funcionalment: la presó. Ja no estem parlant d'una institució residual, que afecta a poques persones, l'Estat espanyol és capdavanter en taxa d'empresonaments dins de la Unió Europea situant-se amb una ràtio de 160 persones per 100.000 habitants. Estem en contra de la tortura, de la violència, dels tractes degradants però mantenim una institució vindicativa que exerceix aquests mecanismes per subordi-

nar, controlar i domesticar les persones preses. Es produeix un procés de deshumanització, no es té intimitat, no es gestiona el temps. Decideixen tot per tu, i tu només pots obeir. S'està en situació d'especial vulnerabilitat enfront dels funcionaris podent ser objecte de tortures o tractes degradants en l'anonimat. En una enquesta que es va fer a 1.700 presos de diferents presons espanyoles, el 73% manifestaven haver-ne patit. Per si no n'hi havia prou, els pocs que ho denuncien, la majoria acaben rebent ells sancions o se'hi retiren els

beneficis penitenciaris. A més, la coordinadora estatal contra la tortura estima en els seus informes que en els últims 15 anys han mort més de 3.000 persones a la presó per morts no naturals.

A part, la presó no es lliura dels mals de fora i reproduceix el patriarcat sobredimensionat. Les dones complexen condemna en pitjors condicions, amb règims menys permissius i amb menys beneficis. La criminologia ja va marcar des d'un inici la direcció. Lombroso creia que les dones eren més dolentes i se les havia de castigar més perquè amb el delictes havien

infringit dos rols: el social (fidel, submissa i obedient), i el penal. Es per això que les preses complexen condemna en presons fetes i dissenyades per homes en les que, com són menys quantitativament, són situades en un mòdul totes juntes, sense separacions, a diferència dels homes que estan separats per diversos motius. A les dones se'ls ofereixen tallers de formació en costura i cura de persones grans, i se'ls hi paga un sou menor per les mateixes hores de feina. Un home, per a ser sancionat, ha d'arribar a les mans amb un altre; una dona, simplement discutint-se amb una

altra presa, si es criden ja serà motiu de sanció. Amb quins valors se les està "socialitzant"?

No es pot obviar tampoc l'aplicació selectiva de la presó ja que només una part ínfima de la població que comet delictes hi acabarà. La presó funciona com un dispositiu de criminalització de la pobresa i marginació perpetuant les desigualtats socials. Per tant, un dels passos per democratitzar la societat i respectar els drets humans és l'abolició de les presons i l'obertura d'un debat per redefinir les formes i objectius de prevenció de la delinqüència.

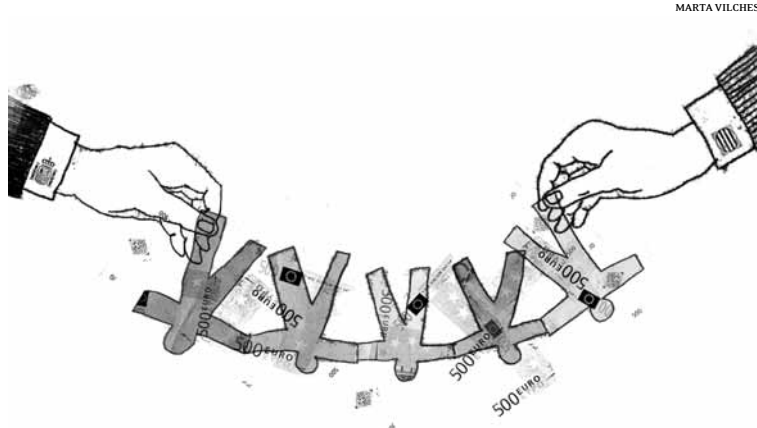
Jordi Salguero Vidal · Participant de Projectes de Pensament Crític de la UB
opinio@setmanaridirecta.info

Desballestament imminent

Després de veure's reforçat per la victòria a les eleccions, el nostre electe president Artur Mas ha seguit retallant i augmentant taxes de forma desproporcionada sense tenir en compte els efectes que aquestes tenen sobre les diferents famílies. Les pujades de taxes sobre aigua, transport, carburants (hidrocarburs), el "copagament" de la sanitat, l'increment de taxes universitàries, i les noves retallades dels sous de funcionàries i treballadors de l'administració pública... tenen una afectació molt desigual a les diferents famílies i individus.

Els polítics que ens governen han perdut un valor, l'empatia

Molts d'aquests "ajustaments" tenen clars efectes regressius en la riquesa de les famílies catalanes, ja que l'ús que se'n fa de la majoria d'aquests recursos de primera necessitat (aigua, sanitat, transport, universitat) és molt semblant i, de vegades, fins i tot superior, independentment del nivell de riquesa de què disposin les famílies o individus. Això porta a que els efectes reals d'aquestes pujades de taxes i preus tinguin una repercussió superior sobre la renda a les famílies amb menys recursos i aquestes es vegin més ofegades per arribar a final de mes. Mentrestant, els

MARTA VILCHES

impostos més progressius no es toquen: aquells que fan pagar més als rics, que no només passen per augmentar els trams del IRPF sinó també en gravar béns de luxe o establir un autèntic impost sobre el patrimoni, entre altres.

Crec que molts dels polítics que ens governen en general ha perdut un valor molt important que m'agradaria recordar, l'empatia. L'empatia és l'habilitat de posar-se en el lloc dels altres i entendre'n les preocupacions i la seva forma de pensar. Hem arribat a tal punt que el manteniment de "la seguretat dels mercats" no només passa per sobre de les persones sinó que permet que les asfixii econòmicament pagant-ne les factures

que se'n deriven. Els polítics han oblidat que els vots pels quals governen provenen de les persones i no els mercats. Qui recorda ara aquella finalitat que ens deien els antics economistes que els mercats ens apropiarien a un millor benestar per a la societat? Societat que som tots i no sols uns pocs que s'omplen les butxaques. Ara, els mercats només serveixen per al negoci d'uns pocs que, de tant en tant, surten a la televisió a donar-nos lliçons. Però no només això, sinó que la crisi actual afavoreix un endeutament futur que els actuals joves, la meitat d'ells aturats, hauran de pagar. Això són els bons a 10 anys o més, que cada setmana surten a la venda al mercat amb interessos més i més elevats.

El desballestament de l'estat del benestar s'està fent, doncs, amb un alt cost social per a les classes més baixes de la societat, i això només porta a un increment de la desigualtat creixent que podrem veure en la dinàmica dels propers anys. Aquest desmantellament té un efecte directe al desmantellament dels sectors industrials i de serveis, que depenen d'aquest. La globalitat i la relació de les coses no sembla que la majoria de polítics dels nostres temps les tinguin gaire en consideració, i la fixació malaltissa dels objectius a curt termini ens acabaran passant factura amb el temps, tot i que llavors els responsables ja no hi seran o estaran cobrant la seva pensió del seu fons de pensió privat.

. EN CALENT

"Només reclamem una justícia igualitària"

Juanjo Álvarez, pare de Pedro, assassinat fa 19 anys per un policia a l'Hospitalet de Llobregat arran d'un discussió de trànsit.

Fa 19 anys que reclamem, la família i els amics de Pedro, que s'investigui què va passar la nit del 15 de desembre de 1992, que s'esclareixi qui va matar a Pedro. Són 19 anys de recórrer a la via administrativa i jurídica per saber què va passar i no ens saben dir res. El policia que va matar el meu fill ha sortit impune, esperant que el temps faci desaparèixer el rastre del que va fer, que el cas prescrigui i ell pugui desempallegar-se de tota responsabilitat definitivament.

I encara tracta de convertir els innocents en culpables

amb falses denúncies per amenaces i greus acusacions. Al dolor per la pèrdua d'un fill també li hem de sumar l'enfrontar-nos a falses denúncies.

El poder judicial no ha sabut, o no ha volgut, investigar els fets a causa de la seva desídia o per encobrir un assassinat.

Denunciem un sistema que és capaç de donar suport a la impunitat en base a criteris de justícia selectius (qui és vulnerable a la llei i qui n'és immune), només reclamem una justícia igualitària.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, boxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Eix Diagonal: una nova hipoteca

Jaume Torras Torra

El dia 2 de desembre s'inaugura l'Eix Diagonal, la nova carretera que comunicarà Manresa amb Igualada, Vilanova i amb el port de Tarragona. Una altra obra projectada en temps de vaques falsament grasses en el que es van dur a terme moltes altres infraestructures abans de tenir clara la seva necessitat. Un efecte més de la inèrcia desfermada per la bombolla immobiliària dels últims anys. Pisos i polígons buits, AVE sense passatgers i aeroports innecessaris.

En el terme de Manresa, el traçat triat, l'orogràficament més complexa i car, ha tingut unes repercussions mediambientals irreversibles en l'entorn i paisatge d'un dels llocs més ben conservats de l'Anella Verda de Manresa: els plans del Suanya i de Maria, el camí del Gorg Blau, i la falda de Collbaix.

Per altra banda, aquesta nova infraestructura significarà una important despesa per a les butxaques de tots els catalans que serem única i exclusivament els que pagarem aquesta obra, amb escreix i durant 30 anys, a l'empresa ACS del senyor Florentino Perez. tant si hi passem com sinó, pel fet que es finançarà amb el malèfic sistema de peatge a l'ombra.

Tot té, però, la part positiva. La polèmica que hi va haver fa sis anys a l'hora de triar el traçat va despertar l'interès dels ciutadans pels espais i valors naturals del rodal de Manresa, l'actualment anomenada Anella Verda. Aquest fet ha comportat que actualment aquests espais siguin emprats i valorats i estiguin ja en l'imaginari dels manresans. Aquest fet ha influït en un fet de cabdal importància: el govern local ha agafat el testimoni de l'anterior i s'ha definit clarament a favor que l'Anella Verda sigui inclosa en el nou Pla d'ordenació urbana municipal que s'ha de redactar en els propers dos anys. Així ens ho va manifestar el nou alcalde Valentí Junyent en la reunió que vàrem tenir recentment els representants de totes les entitats que formem part de les comissions que treballen en aquest projecte de ciutat. Aquest serà, sens dubte, un pas definitiu per a la conservació, defensa i potenciació dels espais naturals i agrícoles de l'Anella Verda de Manresa.

Finalment dir que tots esperem que tard o d'hora aquest nou eix viari tingui un impacte positiu per a la implantació a Manresa i el Bages de noves empreses amb valor afegit. El preu que pagarem i la pèrdua de paisatge han estat molt grans per a que no hi hagi una repercussió positiva en la creació de llocs de treball.

. EDITORIAL

Els temps morts de Felip Puig

Les diligències judicials obrertes al tribunal d' excepció de l'Audiència Nacional contra el 15-M avalen, amb dades concretes i informes policíacs, una de les hipòtesis més plausibles del que va succeir al Parlament de Catalunya el 15-J: la que intueix que tot responia a una estratègia perfectament planificada per la Conselleria d'Interior de Felip Puig. Que l'operatiu es filtrés a la premsa inusualment, que s'hagués planificat la instal·lació de càmeres preventivament i que totes les diputades hi estiguessin citades puntualment reforcen la hipòtesi i condensen tots els dubtes. Més encara quan, després del 27-M, Felip Puig va anunciar que mostraria unes fotos "reveladores" que mai van aparèixer perquè no existien. Com que no hi eren, les hauria provocat, amb una operació de màrqueting maldestra, per canviar

les tornes, amb la disciplinada obediència deguda dels mèdia, i autopresentar-se com a salvapàtries d'uns fets que van deixar 45 manifestants ferides -cap diputada- i un moviment indignat barroerament criminalitzat. El gest de victòria del conseller -polze alçat baixant de l'helicòpter- sintetitzaria aquesta voluntat de convertir el 15-M en la disnòmia del nou enemic interior que cal perseguir i combatre. Entre la sospita i la hipòtesi, aprenent de la memòria, cal dir que el temps mort policial és una vella tàctica repressiva. Consisteix a calcular un escenari premeditat per assolir un objectiu predeterminat. Avui que corren temps de dominació per la via de l'espectacle, cal desmantellar la lògica de la claveguera, una mica més clara quan es llegeixen els atestats de la guerra preventiva decretada per Puig. Prenem nota.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

I què, si hi ha vida a Mart!

Xavi Martí
directa@setmanaridirecta.info

Em vénen al cap els versos de la cançó "La ilha das flores", que es pot trobar al disc *At* (1996), del grup basc Dut. El trio de músics deien: "A l'illa de les flors, els últims de la fila proven el vuitè menú durant cinc minuts, davant la mirada de les càmeres. Escorbraries de rics, privilegi de pobres, robar la matèria primera per alimentar els abocadors. La boja cadena del consum, la que comença amb nosaltres, mostra les seves conseqüències amb un gest cru. En aquest fotut món, és més important trobar vida a Mart que fer-la digna a la Terra". Aquestes 72 paraules resumeixen la injustícia, la bogeria sense sentit d'enviar expedicions a l'espai,

mentre al nostre planeta, que ja ha arribat als 7.000 milions d'habitants, 1.000 milions de persones (segons dades del mes de novembre de 2011) passen gana crònica.

La nova expedició de la NASA va sortir el 26 de novembre. El coet *Atlas 5* es dirigeix al planeta Mart amb el robot *Curiosity* al seu interior, una màquina que costa 2.500 milions de dòlars i que porta una estació meteorològica desenvolupada pel Centre d'Astrobiologia de Madrid. Quantes persones, als EUA, a l'Estat espanyol o al món, podrien menjar amb aquests diners? Quants centres sanitaris, escoles, universitats i habitatges es poden fer amb aquesta gran quantitat de dòlars? Mentre es gasten aquests diners, que serviran per edulcorar les notí-

cies sobre l'aterratge amb boniques imatges del planeta vermell i per omplir les butxaques dels de sempre, el que sí que sabem és que existeix vida a la Terra... però a quin preu?

El coet aterrarà a Mart el 6 d'agost de 2012 i buscarà senyals de vida o condicions que la puguin fer possible. Aquell dia, a la Terra, mentre la màquina absurda busca una informació que no interessa a la gent que ho passa malament, també hi haurà morts, fam, guerres i injustícies. Un vegada més, els governs i les empreses es posaran medalles i lloaran un desenvolupament tecnològic no democràtic que mai no es posa del costat de les persones, sinó dels militars i del capital. I parlaran de crisi, una crisi que mai no arriba ni als quaters ni a Cap Canaveral.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, hem canviat la manxeta, però ho hauríem d'haver fet ja fa unes quantes setmanes (ens n'havíem oblidat). Tot i això, de ben segur que les lectures més assídues del setmanari ja us n'haureu adonat. L'Oriol Andrés ha deixat la coordinació de la *Indirecta* per passar a coordinar *Roda el món*. El seu lloc, l'han ocupat la Mar Vallecillos i el Jordi de Miguel.

D'altra banda, aprofitem aquest espai per informar que, la setmana que ve, publicarem la darrera *DIRECTA* de l'any, que serà la 255. D'aquesta manera, arribarem a les 45 edicions ordinàries anuals, que és el que intentem fer cada any. Els dimecres 28 de desembre i 4 de gener no es publicarà el setmanari. La següent edició de la *DIRECTA*, el número 256, sortirà el dimecres 11 de gener. Les actualitzacions a la web seguiran el ritme habitual, en funció dels esdeveniments i de les possibilitats...

Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECOEIXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari *DIRECTA* no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il.lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estíri del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi, Ana Paola Van Dalen i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torres Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galfí i Muriel Comas La indirecta | Mar Vallecillos i Jordi de Miguel FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 13

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

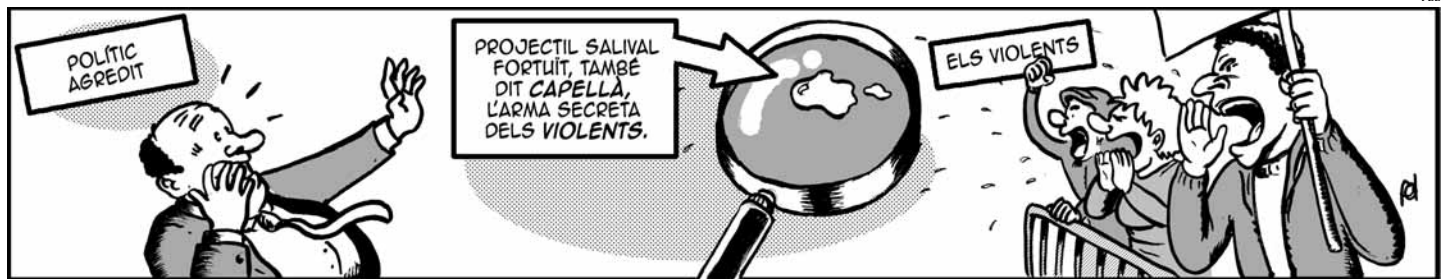
, així està el pati

El 'corralito' del municipi de l'Aldea | PÀG. 8

Els demanen que tornin les prestacions d'atur | PÀG. 10

Noves protestes a la Universitat Autònoma | PÀG. 10

Accions contra les tisorades a la sanitat | PÀG. 12

CATALUNYA · EL DEPARTAMENT VA DONAR INFORMACIÓ SOBRE LA PORTA PER ON VAN ENTRAR LES DIPUTADES I LA RUTA QUE VA FER MAS

Interior va filtrar informacions clau de l'operatiu del 15 de juny al Parlament

Els aspectes fonamentals del pla -en teoria secret- que havia d'impedir que els grups d'indignades bloqueguessin l'accés dels parlamentaris es va fer públic 24 hores abans

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya va filtrar, amb 24 hores d'antelació, aspectes fonamentals de l'operatiu -en teoria secret- que havia d'impedir que els grups d'indignades bloqueguessin l'accés dels diputats i les diputades catalanes a la seu de la cambra el 15 de juny. Una dada clau que va ser filtrada pel mateix gabinet de premsa de la conselleria de Felip Puig va ser el mecanisme que s'empraria per permetre l'entrada de les parlamentàries a l'hemicicle. Durant la tarda del 14 de juny, la informació reservada que confirmava que entrarien al parc de

El 14 de juny, totes les redaccions sabien que entrarien per la porta Pujades-Wellington

la Ciutadella per la porta ubicada a la confluència del passeig Pujades amb el carrer Wellington corria de boca en boca a les redaccions dels mitjans de comunicació i a les assemblees del moviment del 15-M. Una altra filtració relativa a la ruta que seguiria -per l'avinguda de la Meridiana- la comitiva oficial del president de la Generalitat, Artur Mas, i la presidenta del Parlament de Catalunya, Núria de Gispert, també va ser de domini públic des de primera hora del matí del 15 de juny.

La manifestació contra la persecució d'activistes del 15M pels fets del Parlament circula per la Via Laietana de Barcelona

Aquests i altres aspectes de la reconstrucció dels fets del bloqueig simbòlic del Parlament per part del moviment del 15-M reforcen la hipòtesi plantejada per alguns càrrecs electes d'ICV i Solidaritat Catalana per la Independència poques hores després dels fets, en el sentit que el dispositiu policial estava pensat per aconseguir que les parlamentàries fossin escridassades davant de les càmeres de televisió.

La reconstrucció de l'operatiu

El conseller d'Interior, Felip Puig, i el director general de la policia, Manel Prat, feia dies que preparaven l'enorme dispositiu policial

del parc de la Ciutadella pel període comprès entre el 14 i el 17 de juny d'enguany, amb més d'un mil·ler de policies de la Brigada Mòbil i les ARRO (antidisturbis de reforç) de totes les regions policials. El 10 de juny, el comissari Joan Carles Molinero i l'intendent Antoni Antolín (que és un dels investigats pel jutjat d'instrucció número 4 com a responsable de les càrregues de la plaça de Catalunya del 27 de maig) ja van elaborar un primer informe on recalaven la necessitat d'ubicar deu càmeres de videovigilància en punts estratègics dels accessos al parc de la Ciutadella. Aquesta petició va ser enviada a la Comis-

sió de Control dels Dispositius de Videovigilància de Catalunya per part del director general d'Administració de Seguretat, Andreu Joan Martínez. L'11 de juny, aquest últim va signar una resolució que autoritzava la instal·lació d'aquestes deu càmeres i la d'una onzena, ubicada a l'helicòpter de la policia catalana. Fins i tot hi van fer constar els models (Canon MVX 350i, Canon XM2, Panasonic NV-DS 29, Panasonic NV-GS22 i Càmera d'Helicòpter WESCAM 16 ss750-266) i les procedències, ja que van ser pres-tades per comissaries de totes les regions policials de Catalunya. Del resultat d'aquestes gravacions, el

Departament d'Interior va entregar 24 cintes mini-DV a la fiscalia de Catalunya i, posteriorment, al jutge de l'Audiència Nacional espanyola Eloy Velasco. Les cintes anaven etiquetades amb les inscripcions "Porta 1", "Porta 7", "acompanyament Brigada Mòbil", "interior" i "exterior del parc de la Ciutadella, entre d'altres.

Es fixen en una roda de premsa

És molt significatiu que l'expedient judicial del cas del Parlament s'iniciï amb un escrit dels Mossos d'Esquadra dirigit a la fiscalia de Barcelona, que fa referència a una roda de premsa a la seu de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona. En un primer moment, la policia catalana es dirigeix a la fiscalia amb una descrip-

Es van instal·lar deu càmeres en punts estratègics i una en un helicòpter

ció del que Jordi Bonet (president de la FAVB) i Hibaí Arbide (membre de l'assemblea d'indignades de la plaça de Catalunya) van explicar en aquella compareixença davant dels mitjans de comunicació, ja que entenen que es tractava d'accions que podrien ser delictives, motiu pel qual es posaven en coneixement de les instàncies judicials. Finalment, però, els Mossos no van continuar per la via acusatòria i es van centrar en les activistes ubicades a peu de carrer.

, així està el pati

BAIX EBRE · LA GENT AFECTADA ESPERA L'INFORME DE L'AUDITORIA MENTRE LA COOPERATIVA REPRÈN LA SEVA ACTIVITAT

Les sòcies de la cooperativa de l'Aldea no saben si recuperaran els diners bloquejats

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

Els veïns i veïnes de l'Aldea (Baix Ebre) només volen retrobar la tranquil·litat prèvia a l'1 de desembre, dia en què la cooperativa del poble va anunciar que no disposava de liquiditat. Les sòcies no podien treure els diners que guardaven a l'entitat. Els mitjans es van afanyar a parlar d'un *corralito* a petita escala, però encara es desconeixen exactament les causes que van portar la cooperativa, que fa més de 50 anys que funciona i té prop de 3.000 sòcies de l'Aldea i els seus voltants, a la ruïna. Un equip auditor, on participen la Generalitat, l'Ajuntament i la pròpia cooperativa, està estudiant tots els documents. Però el secretisme és màxim, fet que amplifica els rumors sobre una presumpta estafa al poble, de poc més de 4.000 habitants. Hi ha persones afectades a diferents nivells, però les que requereixen una solució més immediata són les famílies on la totalitat de membres tenien els comptes bancaris a la secció de crèdit de la cooperativa. La cooperativa va anunciar el bloqueig dels diners el dia 1 de desembre, quan la majoria de sòcies tot just havien cobrat el sou o la pensió. Algunes de les afectades només van poder disposar dels diners en metàl·lic que tenien a la cartera en el moment de l'anunci. "A mi només m'han pres 400 euros, però a la meva neboda li han bloquejat el sou i, a mon pare, la paga doble", afirma la propietària d'una botiga de roba del poble.

La manca de liquiditat ha provocat que les sòcies no puguin disposar d'entre 5,5 i sis milions d'euros

El veïnat de l'Aldea no es vol prodigar molt amb la premsa i prefereix mantenir l'anonimat, però tot ell comenta una situació inimaginable i inèdita, que ha provocat la desaparició momentània dels estalvis de molta gent. Al bar Societat, situat a la N-340 i més conegut com el *dels jubilats*, la clientela s'ajunta per jugar a les cartes. Algunes d'aquestes persones són afectades, però ningú no diu que ho és. "Imagina la gent que ha perdut 20 milions de pesse-

Edifici de la cooperativa de l'Aldea

Un grup de persones jubilades juga a cartes al bar La Societat

tes...", comenta un dels jugadors mentre fuma un cigarret, assegut a la vora de la carretera. D'un dia per l'altre, la manca de liquiditat ha provocat que les sòcies de la cooperativa no puguin disposar d'entre 5,5 i sis milions d'euros. "Fins i tot els diners de la loteria de nadal de tot el poble estaven allà; ara imagina que ens toca...", expliquen resignades.

Interessos al 7%

Les causes que han provocat aquesta situació de preconcurs de creditors són diverses. Mentrestant, les parts tenen quatre mesos de marge per evitar la suspensió de pagaments. "Tot i no tenir les da-

des definitives, els números quadren", explica el president de la plataforma d'afectades, Ramon Carles. A més, Carles afirma: "Crec que això se solucionarà". Molta gent apunta que la manca de liquiditat es va precipitar quan algunes sòcies van retirar 900.000 euros per dipositar-los a d'altres entitats bancàries que oferien un 7% d'interès en lloc del 3% de la cooperativa. La resta dels sis milions es reparteix en crèdits a algunes sòcies i agricultores; un fons d'inversió que es recupera en tres anys a raó de 300.000 euros per any; mig milió dipositat en un banc a termini, i quasi dos milions que han estat utilitzats per diferents inversions.

Però també es posa en dubte que hi hagi hagut una gestió correcta per part del gerent i la junta directiva. "Els diners que poden costar més de recuperar són els de les inversions i és allà on s'han fet més errors", continua -per telèfon- Ramon Carles. Al poble, tothom explica que s'ha invertit en maquinària i en l'arrendament d'unes terres.

"La cooperativa ha anat creient els últims anys perquè es va començar a dedicar a l'exportació; i, per fer això, s'havia d'invertir", diu el propietari del bar i regidor del poble Manolo Masdeu. Aproximadament el 90% del producte que passa per la cooperativa es dedica a l'exportació, l'única manera de

donar sortida a l'elevat volum de producció de la zona de l'Ebre. El complex de la societat, format per dues grans naus, mostra la mesura de la importància de la cooperativa en un poble de poc més de 4.000 habitants. L'únic pagès que surt de la nau principal explica: "El bloqueig ha coincidit en el temps amb la collita i encara hem de cobrar, per això la cooperativa ha retornat a l'activitat".

"La necessitat real es veurà d'aquí quinze o vint dies"

Per pal·liar una possible situació de necessitat en els casos més extrems, Càritas i l'Ajuntament de l'Aldea han preparat lots de menjar per donar a les persones més afectades, sempre de manera "anònima i discreta", afirmen des de l'organització catòlica. Josep Prades explica que "la necessitat real es veurà d'aquí quinze o vint dies". També afirma: "Fins ara, ha vingut poca gent". "Ens han arribat a oferir un camió de menjar, com si el poble sencer es morís de gana!", diu Masdeu. També s'ha creat un fons d'ajuda de 70.000 euros per repartir entre la gent que ho demani. Les quanties es repartiran en funció de la demanda i de la situació particular de cada afectada. Fins el dilluns 12 de desem-

Càritas i l'Ajuntament han preparat lots de menjar per donar a les persones més afectades, sempre de manera "anònima"

bre, però, les persones que s'havien acostat a l'ajuntament per sol·licitar-la eren una vintena. Aquest fet ha generat desconfiança en les entitats que gestionen els diners entre les sòcies i la pàgessa de la zona. Des d'altres cooperatives, com la Cooperativa Agrícola de la Palma d'Ebre, es diu que no s'han materialitzat canvis en els dipòsits de les sòcies, "però sí que és cert que es pregunta més, això sempre". Les habitants de la comarca, especialment la gent afectada, esperen la publicació de l'informe que ha d'aclarir on han anat a parar els diners. Però, per sobre de qualsevol cosa, volen recuperar els seus estalvis, sous i pensions, així com la tranquil·litat, ara que s'acosten les festes de nadal.

, així està el pati

VALLÈS OCCIDENTAL · LES MÀQUINES EXCAVADORES I DESBROSSADORES HAN MALMÈS ESPAIS DE SABADELL I DE CASTELLAR DEL VALLÈS

Un gasoducte que portarà gas d'Algèria a Europa destrossa paratges naturals

Roger Suso / Marc Serrà
redaccio@setmanaridirecta.info

Les obres del gasoducte Martorell-Figueres ja han arribat al Vallès Occidental, en un dels punts més polèmics del traçat, el que afecta Sabadell i Castellar del Vallès. El gasoducte, de 165 quilòmetres i soterrat a 1,20 metres de profunditat, tindrà una canonada de gairebé un metre de diàmetre i transportarà gas d'Algèria a una pressió de 80 bar fins a altres països d'Europa, a més de subministrar gas natural a les províncies de Barcelona i Girona, als nous grups de la Central Tèrmica de Cicle Combinat del Besòs i a la futura Central de Besanó, població afectada -també- per la MAT. La infraestructura, projectada pel Ministeri d'Indústria, té una servitud permanent de pas de dos metres d'amplada per cada banda de la canonada on no es podrà plantar cap tipus d'arbre o arbust alt, ni fer-hi tasques de conreu a més de 50 centímetres de profunditat. El nou gasoducte s'unirà a la xarxa de gas de l'Estat espanyol i a la línia Magrib-Europa (Medgaz), que es troba en construcció.

L'ALTRAVEU

Dotze governs dels dos vallesos van consensuar un traçat alternatiu, però Madrid ho va descartar

L'empresa Enagás -participada pel govern espanyol, pel d'Oman i per diverses entitats bancàries, que opera i és propietària de la xarxa estatal de gas- és la promotora del gasoducte, les obres del qual van començar a finals de novembre. Fins ara, el balanç resultant de la construcció de la connexió gasista amb l'Estat francès és la tala indiscriminada d'arbres -alguns d'ells centenaris-, la destrucció del rodal i les deveses, l'eliminació i la retirada de vegetació i la construcció de pistes de treball de fins a 30 metres d'amplada, per sobre de l'amplada que marca la normativa d'obres per indrets qualificats de valor forestal, agrari, hidrològic i ecològic-paisatgístic. També provoca la fragmentació del territori d'una manera innecessària i sense control per part de l'administració.

Durant les darreres setmanes, les màquines excavadores i des-

Afectació de les obres del gasoducte a la zona del torrent de Colobrers, a Castellar del Vallès

brossadores han arrasat camps i boscos del rodal de Sabadell, com el de Sant Julià d'Altura, el de Can Argelaguet i, en particular, el bosc de Can Deu. Al terme municipal de Castellar del Vallès, les obres afecten greument els talussos del riu Ripoll, el riu Tort, el torrent de Colobrers i de Can Quer. Els propers dies, afectarà el de Can Bages -recentment afectat per la construcció d'un polígon industrial-, els boscos entre Can Moragues i Can Casamada, els camps de Torre Turull, la serra de Sant Iscle i l'Espai Agroforestal de Llevant en direcció cap a Sentmenat, on també s'estan fent treballs. Les obres continuaran cap a Palau-solità i Plegamans.

Durant l'estiu de 2008, dotze governs de municipis del Vallès Occidental i Oriental afectats pel traçat del gasoducte Martorell-Figueres es van reunir a les Franqueses del Vallès per consensuar una proposta alternativa al recorregut d'aquesta infraestructura i es van sumar a les reivindicacions dels municipis més afectats de Sabadell, Castellar i Sentmenat. La proposta conjunta que van presentar preveia la creació d'un corredor de serveis, paral·lel a l'autopista C58 des de Terrassa i enllaçant a continuació amb l'AP-7. Madrid va

descartar aquest traçat alternatiu adduint motius de seguretat i, finalment, va escollir una de les propostes de pas descartades per al Quart Cinturó.

El traçat del gasoducte no s'ajusta al Pla de l'Energia de Catalunya 2006-2015

L'Obra Social Unnim (propietària del bosc de Can Deu) i el regidor de Medi Ambient de Sabadell, Ricard Estrada (PSC), van assegurar, el mes d'octubre, que l'impacte de la construcció del gasoducte al bosc de Can Deu seria "mínim". El seu homòleg castellarenc, Aleix Canalís (PSC), va afirmar que "la idea era crear un corredor de serveis d'infraestructures utilitzant infraestructures ja existents, que no fragmentés el territori" i que "el gasoducte afectaria Castellar de manera molt tangencial". Tanmateix, aquestes afirmacions no s'han complert. L'impacte ambiental del gasoducte a l'àrea boscosa

periurbana és claríssim i la fragmentació del territori, un fet. El traçat proposat pel gasoducte no s'ajusta a les previsions del Pla de l'Energia de Catalunya 2006-2015 aprovat per la Generalitat i suposa, també, una violació flagrant de la Directiva 92/43 de la Comissió Europea relativa als hàbitats naturals, ja que les mesures per contribuir a garantir la biodiversitat mitjançant la conservació dels hàbitats naturals i de la fauna i de la flora silvestres, no s'han garantit, a més de vulnerar la llei sobre paisatge vigent.

El desastre ecològic que està succeint al Vallès ha anat acompanyat de la desinformació sobre l'execució i el seguiment del projecte i la inacció i la deixadesa de l'Ajuntament de Sabadell, en gran part motivada per la signatura d'un conveni amb Enagás, arran del qual el municipi percep 106.400 euros com a contrapartida per les obres. Pel que fa a l'Ajuntament de Castellar, des de l'inici dels treballs, el consistori governat per Ignasi Giménez no s'ha pronunciat oficialment sobre el gasoducte i tampoc no ha fet públic si rebrà algun tipus de compensació. L'impacte que està tenint la construcció del gasoducte ha fet que diversos moviments socials, grups veïnals i dos grups municipals es pregunten de què serveixen els estudis que encarrega l'administració

dos grups municipals de les Candidatures Alternatives del Vallès, L'Altraveu per Castellar i l'Entesa per Sabadell es preguntin de què serveixen els estudis que encarrega l'administració i que identifiquen quines zones s'han de protegir de forma especial si, quan es fan actuacions dissenyades per la mateixa administració, "s'obvien les seves recomanacions".

En definitiva, una agressió

Diversos moviments socials, grups veïnals i dos grups municipals es pregunten de què serveixen els estudis que encarrega l'administració

mes al ja castigat Vallès, on s'està construint un tall innecessari pels boscos que encara queden, justificat només per interessos econòmics i per la dependència excessiva d'un sistema basat en els combustibles fòssils.

, així està el pati

VALLÈS OCCIDENTAL • LES NOTIFICACIONS DE RETORN DELS DINERS ES CONCENTREN EN LES PERSONES D'ORIGEN ESTRANGER

La Generalitat exigeix la devolució de fins a 34.000 euros a gent que percep l'atur

Anabel Raluy
redaccio@setmanaridirecta.info

El Ministeri espanyol de Treball i Immigració, amb la connivència de la Generalitat, està duent a terme una allau de reclamacions a persones que reben la prestació de l'atur o la Renda Mínima d'Inserció (RMI). El ministeri envia una notificació que es concentra en les perceptores d'origen estranger -especialment en les d'origen marroquí- perquè es presentin a l'oficina de prestacions amb el passaport, on figuren totes les entrades i sortides de l'Estat espanyol. Gràcies al document, el ministeri compta la primera sortida fins a la data d'enviament de la carta -sense tenir en compte el temps que ha estat fora la persona- i li reclama la devolució, en menys d'un mes, de tots els diners percebuts. És a dir, si la primera vegada que va sortir del país va ser fa set anys, encara que la persona torni poc després, haurà de tornar la quantitat rebuda durant aquests set anys. Si no es torna abans de 30 dies, la quantitat va augmentant mensualment, primer un 3%, després un 5%, un 10%, i així successivament.

Segons el membre de l'assessoria jurídica de la Plataforma d'Afectats per les Retallades de les Prestacions d'Atur i de les Ajudes de Terrassa, Driss Ait, "es tracta

Al voltant de 3.000 persones van protestar contra les intencions de la Generalitat pels carrers de Terrassa el 5 de desembre

d'una mesura amb una clara intenció de fer tornar al seu país les persones d'origen marroquí, ofegades per la situació econòmica".

"Mesura discriminatòria"

La plataforma terrassenca compta amb la col·laboració del grup d'ad-

vocats Ius Dignum, que dona suport jurídic a les afectades i treballa per tirar enrere aquesta mesura (la suspensió de la prestació i la reclamació de la devolució), que el ministeri basa en un Reial Decret de 2006. El col·lectiu entén que "és una mesura discriminatòria que

viola els drets fonamentals" i intenta esbrinar d'on sorgeix la iniciativa, si ve del Ministeri o de la Generalitat. La seva intenció es retirar les multes a les prop de 150 persones afectades, que ara es comptabilitzen entre Rubí i Terrassa. El col·lectiu Ius Dignum vol

interposar una denúncia col·lectiva i aconseguir que la gent afectada cobri el que li pertoca per la seva cotització o per la condició econòmica en què viu.

Cal dir que, en alguns casos, les cartes de notificació no han arribat. A més, el ministeri prohibeix la sortida de Catalunya a aquestes persones i, de vegades, la prestació s'ha perdut perquè la persona ha viatjat al País Valencià o fins a l'Estat francès per buscar feina. Quan els retira les prestacions, el ministeri tampoc té en compte la situació familiar que viuen ni si, durant els seus viatges, la família ha romàs a Catalunya. Un altra mesura de pressió es fa vigilant als contractes fraudulents. Quan l'OTG detecta que una empresa no paga a la seguretat social, reclama al treballador migrant que retorni els diners rebuts. Driss fa una crida "als autòctons, a la seva solidaritat i implicació en aquesta plataforma oberta a tothom". La intenció és atraure els col·lectius afins i coordinar-se amb les persones afectades de Barcelona per organitzar una gran manifestació. Així mateix, la plataforma vol fer una ronda de contactes amb els partits polítics per exigir-los explicacions. La plataforma fa assemblea general cada divendres al local de la CGT a Terrassa, indret on, diàriament, atenen els dubtes de les afectades, de 10 a 13 hores.

BELLATERRA • ESTUDIANTS, PDI I PAS EXIGEIXEN LA DIMISSIÓ DE LA RECTORA ANNA RIPOLL

La Universitat Autònoma de Barcelona torna a estar en peu de guerra

Maria Abadia i Silvia Abadia
redaccio@setmanaridirecta.info

Les negociacions ja estan trencades i els ànims, encesos. Després d'acudir als mecanismes de participació governamental de la Universitat Autònoma de Barcelona durant setmanes, l'estudiantat i la junta de PDI i PAS no han aconseguit res de bo. Ben al contrari: modificacions unilaterals en les condicions laborals de tot el PDI, denegació de fins a dotze mocions aprovades pel claustre i un tancament rotund davant les propostes d'estalvi alternatives. Davant d'aquesta situació, la comunitat universitària ha abandonat totes les negociacions i ha engegat una campanya per exigir la

dimissió de la rectora. Després de la intensa onada de mobilitzacions del mes de novembre contra les retallades i l'Estratègia Universitària 2015, la comunitat universitària continua la lluita amb força. La setmana del 12 de desembre, les assemblees d'estudiants, el Sepc (Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans) i el professorat van iniciar un cicle d'accions. El dimarts 13 de desembre, l'estudiantat va començar unes jornades de formació de tres dies a la Facultat de Ciències i Biociències, durant les quals s'ocuparà la facultat. En aquesta línia, altres assemblees de facultat han preparat activitats, com la xerrada del 19 de desembre a la Facultat de Comunicació a càrrec de la professora i membre

del PDI Laura Bergés. A més, el dia 15 de desembre, les assemblees han convocat una cercavila pel campus amb la intenció d'exigir la dimissió d'Anna Ripoll.

Per la seva banda, el PAS i el PDI tenen previst fer classes al carrer i una mobilització davant el rectorat de la UAB el dia 15 a les 9 del matí, amb motiu de la sessió del consell de govern on s'aprovaran oficialment els pressupostos de l'any 2012.

De les retallades econòmiques a la dictadura governamental

Durant els darrers mesos, s'ha demostrat més que mai la manca de democràcia existent en totes les negociacions que s'han dut a terme i en els mecanismes de partici-

pació per al govern i la gestió de la UAB. Per una banda, el 2 de desembre, es van trencar de les negociacions dels pressupostos del 2012 a causa del joc brut de l'equip de govern, que va comunicar els plans econòmics pel proper curs de forma unilateral a les direccions dels departaments i els centres adscrits i va obviar el procés obert amb el comitè del PAS i el PDI. Aquest nou pla, basat en la retallada de pressupost, suposarà la supressió dels recursos de reforç i substitució per al curs vinent. També implicarà retallades en places estructurals a molts departaments i la modificació de les condicions laborals del PDI, que incrementarà les seves hores lectives a 660. Per l'altra banda, els

intents de canviar els reglaments de la universitat mitjançant el claustre han estat estèrils. El claustre era el màxim òrgan de representació de la comunitat universitària, el darrer any, però, el consell de govern va denegar dotze de les mocions que havia aprovat. Gràcies a un procés de reestructuració dels òrgans de governança de totes les universitats públiques catalanes, aquestes dinàmiques poc clares s'acabaràn normalitzant amb poc temps.

D'aquesta manera, es pretén centralitzar la direcció de les universitats, fet que viola l'autonomia de gestió dels centres i que acaba, definitivament, amb la participació i la capacitat de decisió de la comunitat universitària.

, així està el pati

CATALUNYA · LA VENDA DE TECNOLOGIA I ELS TREBALLS PER AL CONSORCI MILITAR EADS-CASA COPEN LA SEVA ACTIVITAT

Una cinquantena d'empreses catalanes participen de la indústria militar espanyola

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

Més de 50 empreses ubicades arreu de Catalunya tenen relació directa o parcial amb el complex militar-industrial espanyol. El Centre d'Estudis per a la Pau J. M. Delàs constata, en un llistat molt documentat relatiu als darrers anys, l'activitat de fins a 50 empreses ubicades a Catalunya. Totes integren el negoci militar, ja sigui de manera directa, mitjançant vendes parcials o com a indústria auxiliar, durant una dècada, 2001-2010, en què les exportacions militars espanyoles han crescut un 388%. Més de 500 empreses d'arreu de l'Estat estan implicades en el cicle militarista i el negoci armamentístic. 200, de manera estable, 50 de les quals estarien ubicades a Catalunya, majoritàriament, a la Barcelona presentada tan sovint com a capital de la pau.

EADS-CASA: pes específic

El consorci EADS-CASA té un paper clau en aquesta indústria i implica directament diverses mercantils catalanes. Altamira Informació SL, amb seu a l'Eixample, els proveeix sistemes d'informació

Applus assisteix tècnicament i certifica els submarins 'S80 Scorpene'

electrònica i per radar. Amb seu al carrer Muntaner de Barcelona, AMP Espanya SA (antiga Tyco Electronics) els subministra connectors electrònics i fibra òptica des de les factories de Berga i Montcada i Reixac. AMP ha participat dels programes de defensa Eurofighter, CN-235, blindats Pizarro i Leopard i submarins S-80. A l'Hospitalet, Gutmar SA els dissenya mecànica de precisió, càpsules per a projectils i trens d'atterratge. Solid Enginyeria SL, des del carrer

Aerlyper

Modernizaciones MRO Electrónica Logística UAV & Drones Aviónica I+D

Modernizaciones
Proyectos de diseño, estudios estructurales, ensayos y certificación de sistemas a bordo.

Aviónica
Soluciones para la integración de sistemas de seguridad y defensa (C4Istar, Vigilancia, CSAR, EW, Comunicaciones tácticas).

MRO
Laboratorios de instrumentos de a bordo, avionica y accesorios eléctricos. Centro de mantenimiento de aeronaves.

Electrónica
Aerlyper es representante de los principales fabricantes de equipos y sistemas para la aviación.

I+D
Empresa líder en modernizaciones de aviónica con más de 2.000 aeronaves modificadas y mantenidas.

UAV & Drone
Experiencia en el desarrollo de UAV. Primera empresa en España en Suministrar y dar soporte de los Mini-UAV del Ejército Español.

SALA DE PRENSA
Aerlyper, adjudicataria de NAMSA para la modernización de los helicópteros de las FAMET

El Rey preside el centenario de la aviación militar española.

Aerlyper se adjudica el suministro de balizas de emergencia por 2 millones.

Aerlyper se adjudica el suministro de balizas de emergencia ...

Inicio Calidad Sobre nosotros Donde estamos Contacto Noticias

Aeropuerto de Cuatro Vientos - Apartado 27045 (MADRID) - Tlf. 915 089 940 - Fax. 915 083 914 - "info@aerlyper.es"

Pàgina web de Aerlyper SA, que té una delegació empresarial a l'aeroport de Sabadell

Santander de Barcelona, fabrica les estructures de les ales de l'Eurofighter i la porta de l'avió militar C-295.

Des del carrer Progrés de Badalona, Aritex Cading SA els ha venut carrosseries, dipòsits i soldadures. A Reus, ASM Dimatec Ingeniería SA elabora làsers i visions artificials per a la mateixa companyia. A Polinyà, Indústries Puigjaner aporta ogives de projectils i dipòsits de combustible per a l'Eurofighter. També facturen per a EADS-CASA Diseño Industrial Italdesign SL (Sant Just Desvern), EDAG SA (Martorell), EDV Ferroviarias, Aeronàutica i Automoció SL (Cerdanyola del Vallès), Faro Spain SA (Blanes), Mier Comunicacions (La Garriga), Rucker Iberica SL (Martorell), Serra Soldaduras (Zona Franca) o Temoinsa (Granollers).

De Cornellà a Salt

Fora del negoci directe amb EADS-CASA, Astilleros Neumáticos Durary SA, ubicats a Cornellà i propietat de la família Fargas-Durry, proveeix l'armada espanyola, la Guàrdia Civil i els exèrcits holan-

dès, marroquí, tunisià i tailandès en embarcacions pneumàtiques semirígides. Ben a prop, també al Baix Llobregat, mereix una menció especial el Centre Tecnològic per a la Indústria Aeronàutica i de l'Espai (CTAE) de Viladecans, consorci públic-privat amb la indústria de defensa. Des d'Esplugues, EMTE Sistemas SA -adherida al programa de sostenibilitat Agenda21- col·labora amb el Ministeri de Defensa en instal·lacions de ràdio per a la navegació aèria, comunicacions, fibra òptica, criptografia i enginyeria. I des de Salt, Gas Gas Motos SA proveeix motocicletes off-road a les forces armades espanyoles i d'altres estats del món.

Al Vallès, CIMSA Ingeniería de Sistemas SA, amb seu a les Franqueses, abasteix l'exèrcit espanyol i d'arreu del món -EUA, països de l'Amèrica del Sud i d'Europa, Jordània, el Pakistan. Facilita, entre d'altres, sistemes d'estabilització per a torpedes. A Sant Cugat del Vallès, Coritel SA desenvolupa sistemes d'informació i comunicació per al Ministeri de Defensa. A la carretera

de Bellaterra, trobem Aerlyper SA. El 80% de la seva producció és militar: especialitzada en equips de navegació, seguretat i defensa en avions i helicòpters, proveeix l'exèrcit espanyol i la Guàrdia Civil en l'àmbit del programa SIVE (vigilància fronterera).

Barcelona: capital militar

A Barcelona, Applus, amb seu a la Torre Agbar, assisteix tècnicament i certifica els submarins S80 Scorpene fabricats per Navantia. La Diagonal acull més ramificacions de la indústria de guerra: la delegació del potent grup Accenture SA. Sener Grupo de Ingeniería, a la mateixa avinguda, facilita tecnologia ISTAR (intel·ligència, vigilància, adquisició de blancs i reconeixement) i ha dissenyat una tovera vectorial multiaxial per a motors d'avió i míssils. Treballa per les grans indústries de guerra del món. Des del carrer Aribau de Barcelona, Simave SA desenvolupa tecnologia de guerra electrònica i sistemes de seguretat. Al mateix carrer, la coneguda Zodiac Española SA transfereix embarcacions

pneumàtiques als exèrcits espanyol, nord-americà, francès, italià i canadenc i participa als programes militars de la fragata F-100 i l'embarcació H.733. Ben a prop, al carrer Muntaner de Barcelona, la multinacional GMV Aerospace and Defence SA disposa de delegació catalana. Des del carrer García Faria de Barcelona, GTD, Ingeniería de Sistemas y de Software SA desenvolupa tecnologies de sistemes de comandament i control, que ven al Ministeri de Defensa i a les principals multinacionals.

Sense oblidar que Indra, nucleu tecnològic del complex industrial-militar espanyol, té la delegació catalana al 22@, prop del Fòrum de les Cultures que havia de canviar el món. ITC Systems España SA (amb seu al carrer Sancho de Avila de Barcelona), dedicada a la tecnologia de defensa; Iveco España (Zona Franca), fabricant vehicles militars de transport Obús 155 mm i blindats Centauro, o Nissan Motor Ibérica SA, amb vehicles tot terreny per a les forces armades completarien el llistat.

El Corte Inglés SA proveeix el Ministeri de Defensa de roba i material informàtic

En la indústria auxiliar, destacarien Pinturas Hempel SA, a Polinyà, que proveeix l'armada espanyola i Navantia en l'àmbit de pintures, vernissos i recobriments especials. Roig Llorens SA (Rubí) proveeix productes dietètics i energètics de campanya. El Corte Inglés SA, al seu torn, proveeix el Ministeri de Defensa de roba i material informàtic. DC Custom Armeros, SL, a Ripollet, en canvi, produeix armes lleugeres curtes i municions i té com a clients principals les empreses de seguretat privades. La mateixa activitat que desenvolupa Industrias El Gamo SA a Sant Boi.

HERBOLARI

Venda de plantes medicinals, tés, espècies i elaboracions artesanals

- Massatges (teràpies)
- Teràpies alternatives (Reiki, Flors de Bach...)
- Tallers (tés de Plantes Medicinals, Aromateràpia)

C/ Fassaders 14, 08003 Bcn Telf. 93 319 69 42
herbonibera@gmail.com

la Burxa

BarriSant5.org

comunicació popular
des de 1998

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària

www.nodo50.org/kamiloasetas
kamiloasetas@nodo50.org

Aquest estiu...
vino a disfrutar del Palmerar

ger

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatger.cat
C/ Del Pi, 25 08810 Ribes. Garraf (Paisos Catalans)

, així està el pati

BARCELONÈS · ES FA UNA ACAMPADA A L'HOSPITAL GERMANS TRIAS DE BADALONA I S'OCUPA EL CAP DEL CARRER MAJOR DE GRAMENET

Dues assemblees d'indignades organitzen accions contra les retallades sanitàries

Directa Barcelonès Nord

barcelonesnord@setmanaridirecta.info

A través de les assemblees d'indignades de Badalona i Gramenet, la darrera setmana s'han dut a terme diverses mobilitzacions al territori. A Badalona, del 4 al 9 de desembre, es va organitzar una acampada a l'Hospital Germans Trias i Pujol-Can Ruti (que dona servei a tot el Barcelonès Nord). Mentrestant, a Gramenet, després d'una assemblea de més de 200 persones, es va decidir tancar-se tres nits al CAP del carrer Major (el CAP central).

Hi participen les treballadores

El 24 de novembre, l'assemblea indignada de Badalona va decidir fer una acampada contra les retallades a la sanitat, pel restabliment de la totalitat dels equipaments i els serveis sanitaris a la ciutat i per la recuperació salarial del personal.

Les dates triades coincidien amb l'anunci fet per l'Institut Català de la Salut (ICS) del tancament de l'Hospital de Can Ruti els dies 5, 7 i 9 de desembre. Segons l'ICS, l'objectiu de la mesura és estalviar un milió d'euros al conjunt dels grans hospitals públics de Catalunya. La repercussió d'aquest anunci, segons Badalona Indignada, afectaria "les consultes externes, radiologia, el laboratori, les proves diagnòstiques i les intervencions quirúrgiques programades". Durant el tancament, s'han recollit més de 2.000 signatures, s'han fet diverses concentracions amb les treballadores i s'han organitzat xerrades i diverses activitats, que han tingut molt bona acollida.

VICTOR GODINO

A la porta del CAP del carrer Major de Gramenet, els dies 7, 8 i 9 de desembre, es va muntar una taula informativa

Tres nits a l'ambulatori

Un grup de veïnes de Santa Coloma de Gramenet es van tancar al CAP del carrer Major de la ciutat les nits del 7, 8 i 9 de desembre. L'acció de protesta contra les retallades es va convocar després de l'anunci dels serveis mínims que afectarien tots els CAP de Gramenet (que en total són set) del 3 a l'11 de desembre.

El dimecres 7 de desembre, centenars de persones es van reunir davant del CAP per mostrar el seu rebuig a la política de retallades en l'àmbit sanitari, que també ha arribat a aquesta ciutat. Després de posar en comú les informacions sobre la situació actual de la sanitat a Santa Coloma, més d'una vintena de persones van decidir tancar-se.

A la concentració convocada per l'Assemblea d'Indignades de Gramenet, es va informar que s'ha començat a aplicar un ERO a l'Hospital de

l'Esperit Sant, fet que implicarà la suspensió de 25 dies a tota la plantilla durant l'any 2012 i la inaplicació de l'import íntegre en concepte de direcció per objectius (DPO) d'aquest període, així com un 33% del referent a 2011. Aquest hospital també patirà una reducció dràstica del personal de ginecologia i el tancament d'un de cada tres llits del centre.

Pel que fa als centres d'atenció primària (CAP), des de l'estiu, s'està aplicant una reducció del servei d'urgències els dissabtes i la centralització al CAP central. A tot això, s'hi afegeix l'anunci de serveis mínims entre el 3 i l'11 de desembre.

Davant d'aquesta situació, el veïnat va decidir tancar-se al CAP durant tres nits, com a mostra de rebuig al desmantellament del dret bàsic de la sanitat. Durant l'assemblea, una veïna va recordar que "no

es pot retrocedir en les fites assolides després d'anys de lluita; el CAP del carrer Major és, per a moltes, un símbol de la força de la lluita veïnal, ja que es va aconseguir després d'anys de mobilització".

L'Ajuntament de Gramenet es posiciona

Davant l'anunci de mobilitzacions, l'equip de govern de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet (PSC, ICV-EUiA i CiU), a través d'un comunicat fet públic el 2 de desembre, va desmentir les "informacions errònies i alarmistes" i va assegurar: "Tots els ambulatoris oferiran el seu servei d'assistència habitual (...) Hi haurà una reducció del personal que serà, aproximadament, del 50%". Després de parlar amb les usuàries i les treballadores del CAP, aquesta corresponsalia ha pogut constatar que el servei s'ha reduït molt més

del 50% i que, a la nit, només hi ha una persona per atendre el veïnat de la ciutat que ho necessiti (a través del CAP central de Gramenet) i les persones que vénen de Montgat i Tiana per visitar-se d'urgències.

Properes convocatòries

La gent de la tancada al CAP i l'Assemblea d'Indignades de Gramenet han convocat una gran mobilització el dilluns 19 de desembre a les 7 del vespre a la plaça del Relloger del barri del Fondo de Gramenet. Segons les indignades, aquesta convocatòria "vol mobilitzar totes les veïnes de la ciutat -les principals afectades per les retallades- i els professionals de la salut i vol servir de toc d'atenció per als qui diuen que les retallades vénen 'de dalt', perquè prenguin el compromís de fer front a aquesta agressió a la sanitat pública".

Saps on s'inverteixen els teus diners?

MIRALLS

Mari Luz Esteban

“Cada cop que penso que l’amor és molt important, em puc fer la pregunta contrària: realment, és tan important?”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Llenguatge corporal contra la dominació patriarcal

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Illacrua 87

DIRECTA 254
14 de desembre de 2011

IL·LUSTRACIÓ:
Pere Tubert

Les llavors de la crisi

Per què hem arribat on som? Qui són els responsables de la crisi que avui precaritzava les nostres vides? D'on provenen les desigualtats? A continuació, de la mà de tres economistes, recorrerem la història recent del capitalisme, un camí complex però necessari de solcar si volem comprendre la magnitud de la crisi actual. Desvetllarem per què les crisis són intrínseques al capitalisme i com empitjoren les condicions de vida de la majoria de la població.

Francisco Ferrer, Ivan Gordillo i Xabier Gràcia
afons@setmanaridirecta.info

Encara ressonen les paraules de les economistes que defensaven el *caràcter racional* i la *naturalesa autocorrectiva* dels mercats. Les crisis, però, són moments necessaris del sistema de producció, distribució i intercanvi capitalista. Moments en què les tensions estructurals de l'acumulació del capital se solucionen de manera violenta. Com va assenyalar Marx molt temps enrere, les crisis són, en essència, el resultat del conflicte entre l'increment de la productivitat del treball per mitjà de l'automatització i la seva escorça social capitalista. Però, què vol dir això exactament?

L'expressió de la crisi del capital es manifesta en la sobreproducció generalitzada. D'una banda, se sobreproduïx capital-diner, de l'altra, també se sobreproduïx capacitat instal·lada ociosa i, alhora, es dona una sobreproducció mercantil (mitjans de producció i de consum). Finalment, es genera un excés de població de mà d'obra en relació amb les possibilitats de valorització del capital empleat, que coexisteix amb la sobreexplotació de les treballadores actives.

El fil de la història

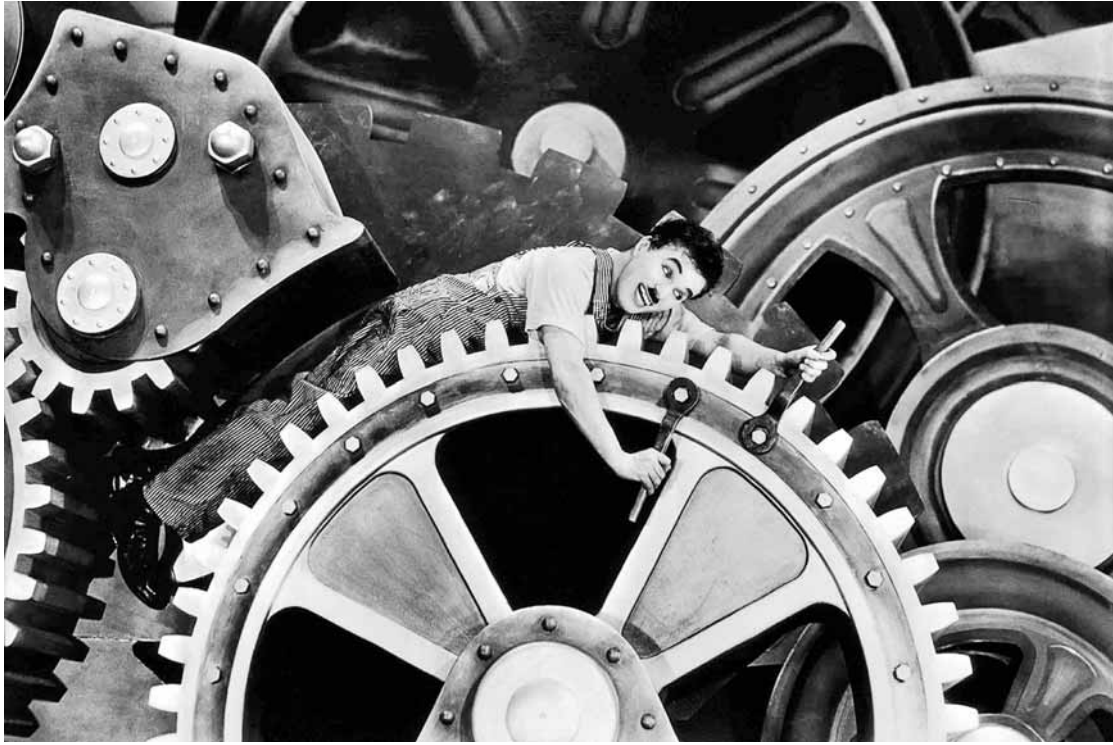
La crisi mundial que es va desencadenar el 2007 als Estats Units i s'ha anat estenent ràpidament a la resta de l'economia mundial fins als nostres dies té l'origen en el sistema financer, però les seves causes profundes s'han de buscar en els desequilibris i les tensions acumulades en els patrons de creixement i valorització del capital en el seu conjunt. Això vol dir que s'han de buscar en la història recent del capitalisme.

Després de la Segona Guerra Mundial, en unes condicions d' excepcionalitat històrica, el compromís keynesià, doctrina que donava més pes a la intervenció del sector públic en l'economia, es va caracteritzar per unes taxes altes de creixement, un desenvolupament tecnològic fort i un increment dels salaris de capes àmplies de la població als anomenats països centrals: l'Amèrica del Nord, l'Europa occidental i el Japó. Els increments sostinguts

en la productivitat del treball van possibilitar espais per als compromisos de classe i la consolidació de blocs socials al voltant dels estats del benestar mentre s'estenia la producció capitalista del consum salarial. L'Estat va aplicar polítiques pressupostàries i monetaristes keynesianes amb l'objectiu d'amortir els cicles econòmics i assegurar la plena ocupació. El geògraf David Harvey anomena "liberalisme embridat" aquesta organització política-econòmica i destaca fins a quin punt els mercats estaven constrets per un entorn regulador de l'Estat, encarregat d'assenyalar les estratègies econòmiques i industrials. Aquest patró d'acumulació va durar fins als anys 70, moment de crisi, en aquest cas caracteritzada per la sobreproducció, la caiguda dels guanys i els desequilibris financers.

Les crisis generen un empitjorament de les condicions de vida de la població i les èpoques de bonança accentuen les desigualtats socials

Però, com assenyala Marx als seus manuscrits *Grundrisse* (1857-1858), cada element de tensió del capital marca una possible solució, cada barriera és un límit que cal franquejar. Retornant al fil històric, la resposta política de les classes dominants davant la crisi dels anys 70 es va concretar en l'ofensiva neoliberal i la contrarevolució conservadora dels anys 80, que va atacar les conquestes socials de les classes treballadores. A partir d'aquests anys, els greus problemes de sobreproducció van tenir com a conseqüència una caiguda substancial de les taxes d'inversió en les economies centrals per les dificultats de trobar negocis rendibles a causa de l'atonía econòmica general i de l'existència de nombroses empreses públiques que actuaven en branques centrals de la producció de mercaderies i serveis. Simultàniament, des dels anys 80, s'imposa el que David

Harvey va anomenar "solucions espacials del capital", concretades en el procés d'internacionalització del capital a escala mundial, amb el suport de la revolució de les comunicacions i els transports. A partir d'aquell moment, els nous espais d'acció del capital internacional (que allora exigien un sistema financer internacional) buscaven solucions per a la producció incrementada de mercaderies, impulsada per les transformacions tecnològiques i els increments de la productivitat del treball, així com nous espais per exportar capitals productius ociosos -amb capacitat de producció superior a la que s'està utilitzant- o que, senzillament, buscaven una taxa de guanys més elevada, fet que desorganitzava o deteriorava sectors productius i comercials de les economies interiors, ja que marxaven a invertir i a produir a d'altres indrets.

Aquestes tensions estructurals van impulsar nombrosos capitals cap als circuits d'especulació financera després del trencament de l'arquitectura financera de postguerra establerta als acords de Bretton Woods (1944). La competència pels beneficis va impulsar les reorganitzacions i racionalitzacions sociotecnològiques que, juntament amb la poca inversió, van contribuir a incrementar l'atur pressionant els salaris a la baixa i impulsant de nou la taxa de guany sense el creixement de la inversió productiva. El problema era, doncs, que, tot i que els guanys creïessin conjunturalment, eren del tot insuficients per rendibilitzar les enormes quantitats de capital que posaven en marxa, assetjades per la sobreproducció.

El món actual

Per tant, l'emergència del paradigma neoliberal, tal com assenyala Harvey, s'ha d'entendre com un projecte polític, econòmic i social per restablir les condicions d'acumulació del capital i restaurar el poder econòmic i, en particular, el de les seves elits financeres.

Avui, ja sigui per l'efecte de les desigualtats en l'explotació o per una alta composició orgànica de capital, existeixen economies exportadores i economies importadores de producció, que ho acostumen a fer a crèdit. Com a conseqüència directa de tot això, s'obtenen dèficits i superàvits de les balances comercials amb desproporcions importants. Observem que existeix un flux de valor que va dels països productors cap als països consumidors i que els primers mai no són compensats amb valor dels països receptors de mercaderies.

Dins els països centrals, la tendència a augmentar les persones excloses de la producció i, per tant, del consum no ha deixat de créixer

Com se *solucionen* aquestes desproporcions, aquestes injustícies? Amb la creació de fluxos internacionals de capital financer de magnituds mai observades. Per exemple: l'economia xinesa, fàbrica del món, envia tones de mercaderies als Estats Units. Produïx la seva roba, les seves joguines i els seus equips electrònics. Què rep a canvi? Milions de dòlars. La Xina els guarda en càmeres cuirassades infranquejables i, després, decideix rendibilitzar-los per obtenir algun benefici. Els canvia per milions de bons sobirans, el famós deute públic, sobretot del tresor dels Estats Units, nous paperets semblants als dòlars però amb rendibilitat, amb un interès pels diners prestats. També es dirigeixen grans inversions a Wall Street o als derivats de crèdit que genera la indústria bancària nord-americana.

El cas d'Alemanya és diferent en la forma, però no en el fons. El seu gran superàvit en l'exportació ha generat

Un fotograma de la pel·lícula 'Tiempos Modernos', de Charles Chaplin

guanys importants, que han estat dipositats als bancs per part de l'empresari i de les estalviadores particulars, sobretot en forma de fons de pensions. Com que no es va generar intercanvi de valor entre iguals, aquests estalvis es van destinar a la inversió especulativa. Una part va arribar als bancs i les caixes de l'Estat espanyol i d'Irlanda i aquests ho van prestar al sector immobiliari i de la construcció per crear la bombolla més gran que han conegut aquests països durant tota la seva història. Una altra part d'aquest estalvi derivat dels superàvits comercials va servir per alimentar els bons sobirans de deute públic, deutes que no es dedicaven precisament a la inversió. Posteriorment, la desproporció d'aquest àmbit financer respecte una economia real de dimensions menors, incapaç de crear la riquesa esperada, va generar un problema financer sense precedents, del qual és impossible sortir sense que es produeixi una important quitança de deute.

Les tensions en el patró d'acumulació del capital, per una banda, i en el creixement de les activitats especulatives (els actius i els instruments financers de les quals cada vegada s'allunyaven més del valor treball de la producció global), per l'altra, es van manifestar en la crisi de 2007. Una crisi que ha tingut conseqüències terribles per als països exportadors i per a les poblacions d'arreu. El valor de la "riquesa atesorada" per la Xina es va enfonsar automàticament el dia que la Reserva Federal dels Estats Units va començar a emetre, de cop i volta, 600.000 milions de bons del tresor, com els que guardaven els propietaris xinesos. A Alemanya, no li va pas millor, els préstecs donats al sistema bancari grec, islandès, portuguès i espanyol mai més no es recuperaran, encara que es facin complicades operacions de rescats ficticis. Les fallides economies reals o productives d'aquests països són incapaces de tornar

centenars de milers de milions d'euros de capital fictici que simplement s'han esfumat, han estat destruïts pel capitalisme i la seva dinàmica d'acumulació fictícia de l'àmbit financer, just abans d'arribar al seu límit de creixement i que s'iniciés la crisi actual.

Crisi i capitalisme són inseparables

Les crisis són quelcom intrínsec i necessari en el capitalisme. Per iniciar un nou cicle d'acumulació de capital cal purgar els capitals ineficients. Les crisis generen un empitjorament de les condicions de vida de la població, de la mateixa manera que, en èpoques de bonança econòmica, les desigualtats socials s'accentuen. La crisi global actual és l'escenari on cal iniciar els debats i les transformacions necessàries que ens portin cap a una societat alternativa que reverteixi les dinàmiques i les relacions socials del capitalisme. Això no és senzill i requerirà un procés històric que serà més aviat llarg, però que indubtablement necessitarà la consciència i la lluita de les poblacions.

David Harvey, recuperant idees del vell Marx i fent justícia al seu mètode de la crítica de l'economia política, presenta un esquema dialèctic del canvi social que comptaria amb les formes tecnològiques i organitzatives de producció; l'intercanvi i el consum; les concepcions mentals del món; les relacions amb la natura; els processos de treball i de producció; les relacions socials entre les persones, laborals i de gènere i l'enquadrament de la vida quotidiana que sosté la reproducció social i les institucions, legals i governamentals. Caldrà incidir sobre aquests elements, interrelacionats, per empènyer ben fort el capitalisme i caminar cap a una societat més justa.

MÉS INFORMACIÓ

<http://seminaritaifa.org>

Les entranyes de les desigualtats

Les desigualtats són consubstancials a les societats capitalistes. N'hi ha de tota mena: de gènere, de poder, entre nacions, entre classes, als llocs de treball, en l'accés a la informació, en la salut, en l'educació, en l'aigua, en els recursos, etc. Però, per tal d'estudiar-les des d'una perspectiva estructural i d'identificar els elements que fan que les crisis siguin un fenomen sistèmic del capitalisme, cal que prenem atenció a algunes d'aquestes desigualtats.

Desigualtats en l'explotació

El darrer període del capitalisme senil, també anomenat *globalització neoliberal*, és una etapa caracteritzada per una gran mobilitat de capital i no només pels nous productes financers, sinó també per la llibertat de localització de les empreses, mentre la mobilitat del treball i les persones migrants ha estat reduïda i altament controlada i perseguida. També es basa en el palanquejament financer, és a dir, la ràtio entre el volum de deute assumit i el seu capital propi, que les empreses grans i petites feien servir com a estratègia empresarial. Les empreses s'endeutaven fortament, molt per sobre del seu capital propi, per fer inversions cada vegada més arriescades. Així mateix, la globalització també encarna la tendència a la desregulació dels mercats: els estats controlen cada vegada menys la regulació de l'economia i augmenta la competència dels mercats interiors. Per

altra banda, el retrocés dels drets laborals i dels salaris, que són anteriors a la crisi, s'han produït mitjançant noves formes d'explotació: subcontractació, internacionalització, atomització de la producció, deslocalització i precarització constant. Per últim, l'auge de la logística, el transport de mercaderies i el desplaçament de persones fins a magnituds abans desconegudes són elements cabdals de la globalització neoliberal.

- *La gran expansió de capital a la Xina i els països emergents va anar seguida d'una política de preus sense competència que va destrossar una part important dels sectors productius de les àrees imperials*

- Com a conseqüència d'aquestes dinàmiques, creix la diferència en les taxes d'explotació de les diferents economies o països. Això explica que, cada vegada més, la producció es faci als anomenats països perifèrics i la mercaderia es traslladi als països *rics* consumidors. El capital busca salvar

aquest diferencial d'explotació per obtenir el màxim de plusvàlua possible. La gran expansió de capital a la Xina i els països emergents, per exemple, va anar seguida d'una política de preus sense competència, que va destrossar una part important dels sectors productius de les àrees imperials o economies centrals. Fruit d'això, aquests països emergents es van convertir en la fàbrica del món i la gran capacitat de les seves empreses per extreure plusvàlua va atraure la inversió productiva d'arreu del món.

Desigualtats en la composició orgànica del capital

La composició orgànica del capital està determinada pel nivell de béns productius produïts per les treballadores en les etapes anteriors. Consisteix en maquinària, infraestructures, béns de producció, tecnologia, coneixement, qualsevol element d'inversió que fa que l'economia sigui més rendible i que, amb menys quantitat de treball viu, aconseguixi nivells més elevats de producció. Un exemple d'això seria l'economia alemanya, amb una gran quantitat de capital fix i una visió de creixement molt enfocada a les exportacions, especialment de béns de producció. Aquestes economies són altament eficients, però necessiten l'existència de destinacions per a les seves exportacions creixents. Creixents i cada vegada més eficients, també, a costa de

carregar sobre les treballadores gran part dels efectes de la lluita per la competència. Les treballadores alemanyes, doncs, van sofrir les retallades salarials molt abans del començament de la crisi global.

Desigualtats en la propietat de la terra

En un capitalisme progressivament més productiu, amb escales de producció eficients a partir de nivells molt alts de volum de mercaderies, la importància dels recursos naturals i energètics esdevé estratègica. Les zones que tenen recursos naturals es troben en l'àmbit geogràfic dels països perifèrics i, sovint, estan dominades per sistemes de propietat molt centralitzats i subjectes a oligarquies locals i internacionals. Els processos d'extracció de la riquesa natural són orientats a l'exportació, fet que crea unes plusvàlues desmesurades que en cap moment no beneficiaran els seus productors o les seves poblacions mitjançant la distribució de les rendes de la terra. Aquest model permetrà grans nivells d'exportació de valor sense la contrapartida d'importació de valor per al consum o la inversió de les poblacions en el territori d'on són originaris els recursos.

Desigualtats en la distribució de la renda

Amb l'auge del sistema de producció de la globalització neoliberal, es va confirmar la teoria segons la qual quan el capitalisme creix, la desigualtat s'incrementa. La desigualtat en la distribució de la renda, mesurada per diversos índexs, ha empitjorat notablement, tant entre les poblacions dels països centrals com entre aquests i els països perifèrics. Dins els països centrals, també ha crescut el nombre de persones excloses de la producció i, per tant, del consum.

Les estratègies de deslocalització de la producció cap a altres zones geogràfiques han deixat sense lloc de treball nuclis de població cada vegada més grans dels països imperials. La mecanització tecnològica constant del capitalisme, unida al fet que no es reparteixen ni es reinverteixen els excedents produïts, ha generat desocupació sistèmica i grans bosses de pobresa. La imperiosa necessitat del model de producció de mantenir *exèrcits de reserva* dins i fora de les fronteres imperials incrementa els nivells de consum per sota del volum de mercaderies produïdes per ser comprades.

En resum, podem afirmar que la creixent desigualtat, que és motor i, alhora, principal conseqüència del model de producció capitalista, serà un dels seus enterraments.

Wall Street és un dels símbols del poder econòmic mundial

Mari Luz Esteban: “M’interessa treu

Mari Luz Esteban és llicenciada en Medicina i doctora en Antropologia Social. Va treballar com a metgessa de planificació familiar des de 1984 fins a 1996. D'ençà de l'any 1994, imparteix classes d'Antropologia Social, actualment a l'Euskal Herriko Unibertsitatea (UPV/EHU). Quan li preguntem si l'amor és allò més important a la seva vida, ens contesta que és quelcom que li ha donat molta feina i que, sens dubte, és important. Però es qüestiona si és el més important i es pregunta si trobar sentit al que es fa a la vida és més important que el fet de ser estimada per molta gent. Parlant sobre si l'amor pot ser un element de subversió, amb els ulls negats, ens parla d'Aminetu Haidar, a qui van pressionar a través dels seus fills perquè deixés la vaga de fam. Aminetu va dir que els seus fills estaven molt ben cuidats i que el que volia era que sabessin que la seva mare havia lluitat per la justícia. Per Esteban, aquesta és una lliçó de maternitat que va més enllà de l'amor. Parlar sols d'amor, diu, és com no qualificar tot allò que la persona adquireix en aquell moment amb una causa.

Alba Barbé i Serra i Caterina Canyelles Gamundí
miralls@setmanaridirecta.info

Què et va fer decidir investigar sobre l'amor i la seva vivència?

Van ser una sèrie de factors, els que m'hi van dur. Crec que coincideix amb situacions personals i amb la situació sentimental. El naixement i la relació amb el meu fill m'ha fet pensar molt en l'amor, en els *altres amors*. Llavors, amb Rosa Medina, que és historiadora de la ciència i Ana Tàvora, que és psiquiatre, vam fer un equip interdisciplinari amb la idea de començar a fer una anàlisi de l'amor. A partir d'aquí, em vaig adonar que feia falta una antropologia de l'amor.

A què et refereixes, quan parles d'una antropologia emocional?

En general, a les entrevistes que fem en la investigació antropològica, com que són amb profunditat, la dimensió emocional sol ser més evident. Si parles una mica de la intimitat o d'aspectes de la vida quotidiana, poden sorgir moments especialment emotius. Durant una de les entrevistes que vaig fer per l'estudi de l'amor, la persona m'havia explicat una experiència llarga de desamor que l'havia deixat molt tocada i, en escoltar-la, em va deixar tocada a mi també. Recordo que estava en una altra ciutat i, quan vaig sortir, era de nit i em vaig quedar amb una sensació de vulnerabilitat. Quan anava amb el cotxe, tornant a casa, vaig dir: i per què no començo no només a contar coses de continuts, sinó també a pensar, quan em mou, per què em mou,

—
“No puc escriure sobre l'amor com si
escrivis sobre la borsa”
—

amb què ho relaciono, com ho relaciono amb les lectures que faig —jo què sé— de novel·la rosa, de poesia o del que sigui. I vaig començar a investigar-me a mi mateixa com a antropòloga i com a persona que parla d'amor, que viu l'amor, mig jugant. A vegades, quan escrivia certes coses, em posava certa música. La idea és, una mica, experimentar per aquí; que la persona, quan llegeixi l'entrevista, tingui una

idea del que jo vaig sentir, de les emocions que sorgien en el moment de l'entrevista. M'interessava treballar sobre emocions, però també provocar emocions. Tu no només estàs pensant, intel·lectualitzant i racionalitzant el que escrius, sinó que intentes veure allò que et mou, per què et mou i com ho pots aprofitar. Si jo vull demostrar vulnerabilitat, com puc prendre una cançó que a mi em provoca vulnerabilitat i com la poso? És aquest pensar, dissenyar l'escriptura des d'aquí. És l'intent, almenys.

Dins el continuïum de què estàs parlant, es pot fer una etnografia no emocional?

L'etnografia sempre és emocional, evidentment, sigui conscient o no. Quan parlem de procurar una etnografia emocional, parlem de dues coses. En primer lloc, del fet que estàs analitzant emocions, que vols arribar a l'anàlisi de la cultura des de les emocions i la corporalitat. I per altra banda, que com a metodologia, com a mirada, també estàs pensant/utilitzant les emocions. El que et provoquen les

re transcendència a l'amor"

entrevistes, l'observació, etc. no es queda al marge d'allò que tu estàs pensant. Si ho fas de manera conscient, ho pots utilitzar com un material. Seria com el magma en què tu poses la investigació. Crec que totes les etnografies són emocionals. És posar sobre la taula una part més amb la qual cal bregar. El paral·lelisme seria la supervisió que fan els psicoanalistes en la teràpia. En el cas de l'antropologia, també podríem pensar que l'entrenament emocional forma part de l'entrenament metodològic. Seria introduir això com una dimensió conscient del procés d'investigació. Crec que no hi ha una reflexió sistemàtica sobre això. Sobretot si s'estan analitzant coses que tenen relació amb la intimitat. No puc escriure sobre l'amor com si escrivís sobre la borsa.

I com gestiones la teva posició quan t'identifiques amb la vivència de les persones a qui entrevistes?

Quan són coses que tenen a veure amb els meus dilemes, sovint ho explico. L'entrevista et permet crear un marc especial. Potser després anem a la taverna i parlem d'altres coses; tu dibuixes el marc on parles. Llavors, l'entrevista també és un marc on et permet entrar en certes debilitats. Jo diria que, quan tu mostres això, la gent t'ho agraeix i, llavors, es crea la confiança per parlar-ne.

Com a antropòloga, com fas el pas entre l'experiència viscuda i el que la persona no pot anomenar?

És intentar traduir. És clar, sempre hi haurà una interpretació. M'interessava que hi hagués un material que qualsevol pogués interpretar a la seva manera. A més, la conversa també és una versió de la teva vida, en aquest moment. Sempre hi ha una part de traducció, d'interpretació, del que a mi em sembla que he vist.

"No sé si els vincles emocionals són fonamentals en qualsevol situació humana"

Al llibre, parles de "l'estranyament de la mirada, la desestabilització de la mirada". A què et refereixes?

Penso que l'estranyament de la mirada, com a teoria, és molt senzilla. Després, és complicada de fer. Cada cop que penso que una cosa és d'una manera determinada, haig de preguntar-me si és veritat. Cada cop que penso que l'amor és molt important, em puc fer la pregunta contrària: realment, és tan important? I si el miro com si no fos important, què trobo? Llavors, és fer-se preguntes en un sentit i en un altre, no donar res per fet. Res del que pensem i, sobretot, allò que entenem com a veritat: el gènere, l'amor, etc. Cal dir: i si penso el contrari? La gent que està pensant el contrari em pot ajudar a veure-ho d'una altra manera? Llavors, distanciar-te del que penses que són veritats absolutes. Amb el tema de l'amor, a mi, m'agrada molt provocar i dic: "L'amor no és el més important". I em diuen: "Però, com pots dir això?". Però també em provocho a mi mateixa. Per això, a l'inici, trec algunes contradiccions. Per mi, l'amor no és un instrument polític, o no el principal, almenys. Però també m'agrada preguntar-me a mi mateixa, com que no? Hi ha casos que han demostrat que sí. Llavors, és jugar amb tu mateixa, no sols amb les veritats culturals, sinó també amb les teves i posar-te un xic en evidència. Potser jo no puc avançar més per aquí, però deixo la pregunta a l'aire. És com experimentar diferents respostes. Blasfemar-te a tu mateixa. Introduir uns tics en la teva pràctica quotidiana. Una pràctica de qüestionament.

L'amor pot ser un element de subversió?

bell hooks defineix l'amor com a "cura, afecte, reconeixement, respecte, compromís, confiança, així com una comunicació honesta i oberta". Bé, on cal firmar? Però potser a mi m'interessa més parlar de què és la confiança, què és la solidaritat, què és la redistribució. M'interessa més esmicolar coses que poden haver-hi i, després, si es donen en l'amor, molt bé, però no és obligatori relacionar-ho només amb l'amor. Quan estem parlant d'amor, de què estem parlant? M'interessa parlar d'això, independentment de les

relacions afectives. Llavors surten relacions amoroses i aquests vincles emocionals, són importants? D'acord. L'entrada a les relacions socials ha de ser només des d'allà? No, és un condiment més. Algú des de la psicologia em pot dir que els vincles emocionals són indispensables pel desenvolupament humà. Bé, i jo solc afegir que tal i com ens expliquem la psicologia humana a occident, ho hem fet fonamental. No sé si és fonamental en qualsevol situació humana. Sembla ser que aquí, si no tens una vinculació humana forta, realment estàs malament. Però això no és cultural, també? Llavors, l'amor és important? Sí, per què no? Però l'amor no ens ho dóna tot. O almenys tal i com jo veig que les persones que aquí parlen de l'amor.

Què és per tu l'amor?

Un cop que vaig fer un taller, al finalitzar, em van preguntar: "Tu creus en l'amor?". I vaig dir: "Bé, jo sé que hi ha persones a qui estimo i persones que m'estimen. Això ho tinc claríssim". Què és per mi? Seria... Encara no parlaré de mi, però afegiré una classificació que em va donar una de les meves entrevistades, jove. Jo li preguntava: "Com classifiques les teves relacions amoroses? Què és l'amor per tu?". I ella deia: "Jo, de vegades, tinc enamoraments sense connotacions eròtiques obligatòriament, amb persones que conec. Tinc moments, una tarda o un dia he conegut algú a qui no he tornat a veure o a qui he vist al cap de tres anys i això, per mi, és una relació amorosa. És una comunicació especial amb algú amb qui veus que hi ha una interacció, una comunicació que va més enllà d'altres comunicacions que mantens en situacions semblants amb altres persones. Llavors, tinc les relacions bàsiques. Els meus pares, el meu germà, la parella. Són persones que jo sé que són allà, com un suport afectiu. I això, per mi, és fonamental. I llavors, relacions intermèdies, amics que veig menys, veïns, cosins... però que també són necessàries; relacions on em puc mostrar més tranquil·lament, més naturalment". Aquesta idea de moments especials que poden durar poc, el

tipus que a d'altres. A mi m'interessa molt qüestionar aquesta classificació clàssica de l'amor, la separació entre diferents amors que, entre d'altres coses, serveixen per posar la parella a la cúspide, com si fos el més important. Partint de la meua experiència, quan estimo algú, hi ha d'haver una sèrie de condicions. Una de les condicions és que cal que s'hagi establert una comunicació on hi hagi intensitat, pot ser intensitat eròtica o no. Llavors, hi ha la condició que no et jutgin. La gent que m'agrada com m'estima em pot criticar, es pot riure de mi... però, al mateix temps, tinc la sensació que m'estan tenint en compte, que em reconeixen. Jo crec que això és fonamental en l'amor. Que l'altre et reconegui i et permeti ser amb les teves contradiccions. També cal que hi hagi reciprocitat en el sentiment, encara que no sigui amb la mateixa intensitat i freqüència. Però hi ha d'altres relacions que no compleixen aquestes condicions que també han estat fonamentals. Això és molt més circumstancial. Em puc contradir a mi mateixa, eh? Espero que la gent que llegeixi el llibre sàpiga que, per mi, l'amor és important, sinó seria una errada.

Voldria que em parléssis de l'amor dins els feminismes. Com és la coexistència entre pràctiques sexuals alternatives i la pràctica heterocentrada de l'amor?

Sembla que el fet que pugui haver-hi llibertat per tenir relacions entre homes o entre dones ja és suficient per rompre l'heteronormativitat. Penso que en aquest punt, l'antropologia i la història poden tenir un paper per mostrar que l'heteronormativitat té relació amb com entens l'ésser humà. Va més enllà del desig o de la sexualitat. L'heteronormativitat té a veure, per exemple, amb entendre allò masculí i allò femení com a complementari. Sistemàticament, estem reproduint l'heteronormativitat. També ho pot fer la gent que té relacions lèsbiques i pensa que ja ho ha trencat tot. Primer, hem de parlar més d'heteronormativitat i arribar a dimensions on encara no hem arribat; en la política, em refereixo.

FOTOGRAFIES:
Caterina
Canyelles
Gamundi

fet de treure transcendència a l'amor, m'ha interessat molt. Tractar d'entendre que pot haver-hi una relació en un moment determinat o un encontre amb algú que és fonamental en la vida, tinguin relacions sexuals o no en tinguin, hi hagi més intimitat o menys. Però tu saps que aquest instant és tan important com els que pots haver viscut amb qualsevol de les parelles que has tingut. Posar-lo al mateix nivell. És que té una transcendència l'amor... Amb el llibre, he après a asossegar-me un xic a aquest nivell. Altres persones m'han donat la definició de l'amor com un lloc on descansar. Jankowiak atribueix quatre característiques a l'amor passional: idealització, erotisme, desig d'intimitat i desig de durabilitat. Crec que aquests quatre condiments serveixen per qualsevol tipus d'amor, sigui quin sigui (sexual, matern-filial, amistat, etc.). El que passa és que, en funció de quina és la relació, es dóna més importància a uns

Es reproduïen els mateixos esquemes en l'amor viscut i l'amor idealitzat?

Veig que, al meu voltant, s'estan negociant molt les relacions, en el cas de relacions heterosexuales. Les relacions lèsbiques també tenen d'altres riscos, perquè a voltes l'alerta desapareix i, llavors, pot prevaldre la idea de l'amor com "allò més important", sense crítica. Al llibre, jo també volia mostrar èxits de gent que ha estat capaç d'afrontar les relacions d'una altra manera i que el feminisme els serveix. Llavors, hi ha una discussió sobre si tu creus que hi ha d'haver models, fins i tot per contradir aquests models. Estem dient que hi ha d'haver models en tot, llavors, per què no n'hi hauria d'haver en l'amor? Jo vull tenir gent que m'ensenyi. Quan em vaig separar, em vaig fixar en la gent del meu entorn que s'havia separat i em va servir. Veig molta necessitat de debat.

Dones de Blanc: quan les paraules callen, el cos parla

La presència de la dona en la vida social ha estat coartada històricament pel sistema de relacions patriarcals, que l'ha discriminada mitjançant la violència i l'exclusió de l'esfera pública. Una manera de rebel·lar-se contra aquest context de domina-

ció és el llenguatge corporal, com demostra el col·lectiu Dones de Blanc, l'actuació del qual acompanya el moviment feminista de Catalunya en la seva lluita a favor de la pau, la igualtat i l'equitat social.

"Els cossos són lletres i les lletres són cossos. El meu cos és un veler de memòria psicològica i emocional. D'elevació o trauma. Una impressió de llenguatge verbal o imatge visual. Una antena dels entorns o desitjos físics interns"

Morella Petrozzi, 1996

Alex Romaguera

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

El llenguatge dominant és una construcció patriarcal que priva les dones d'expressar el seu univers simbòlic. Malgrat que en diferents àmbits s'ha superat aquesta mirada unívoca i discriminatòria, encara avui, el sistema de representació està marcat pel que s'anomena la logocentricitat masculina, ja que tota l'organització social i els referents de poder parteixen del rol masculí, que desplaça les dones a labors no reconegudes fins a convertir-les en objectes de desig sense autonomia ni espai on expressar-se.

Al marge de l'escassa independència econòmica o d'una posició laboral poc qualificada, l'expressió més dramàtica d'aquesta desigualtat es troba en la violència domèstica, l'assetjament sexual i la violació. Fruit del sistema patriarcal, aquesta xacra manté la dona en un combat intencional per trencar el seu aïllament i els estigmes que l'han

presentada com un ésser reclòs en tasques merament reproductives, arran de les quals ha d'ocultar el cos i ha d'estar al servei dels desitjos masculins. Fer del cos un mitjà de compromís i rebel·lia és l'objectiu d'algunes companyies sorgides les últimes dècades, entre les quals trobem Dones de Blanc. Així s'anomena el grup d'expressió corporal nascut el 2003 de la mà de la Plataforma Unitària Contra les Violències de Gènere, pensat per reforçar l'activitat que du a terme el moviment feminista. Sobre la base de compartir idees al voltant de la violència masculista, aquest grup traça les coreografies seguint un concepte de dansa a través del qual experimenta amb el seu propi cos, lluny dels esquemes fixats per l'home.

Balls en femení

L'activitat de Dones de Blanc recull les tècniques de dansa definides per diferents mestres durant el segle XX. La principal, que va transformar el concepte vinculat als patrons masculins, va ser la nord-americana Isadora Duncan (1878-1927), que va transgredir les formes clàssiques basant-se en la màxima que el ball havia de ser una prolongació dels moviments naturals del cos i negant-se a constreñir els peus dins les tradicionals espadnyes de ball. Influïda pels cànons de la dansa grega, Duncan va revolucionar les sessions després d'aparèixer descalça amb

L'espectacle de Dones de Blanc que es va representar durant el Dia Internacional Contra la Violència Masculista es basava en l'intercanvi d'idees

Dones de Blanc

una túnica transparent que insinuava el seu cos i creava la imatge d'una deessa pagana transportada pel seu propi ritme.

Una altra coreògrafa referent és Martha Graham, que durant els anys 40 i 50 va explorar el procés artístic conegut com *contraction and release* (contracció i relaxament de l'estómac com a origen de tot moviment), del qual parteixen els seus treballs *Primitive Mysteries* (Misteris Primitius) o *Frontier* (Frontera), on la dona expressa la seva autonomia amb un vestuari també despulat de l'imaginari en què es dansa al compàs de l'home. Precisament, a imatge dels balls creats per

presenten la lluita per sobrepassar les conseqüències terribles del sistema repressiu. Amb coreografies esveltes i curoses, suggereixen que la violència femenina i el plaer sexual es troben fora de la llei patriarcal i, consegüentment, no poden expressar-se mitjançant el llenguatge construït seguint aquesta lògica.

També en aquest canvi de segle, diferents propostes es nodreixen de les danses tradicionals àrabs o de ballarines que refusen la forma jeràrquica del ballet occidental i de la dansa moderna. És el cas d'Emilyn Claid i Siobhan Davies, que fan servir el seu art per donar presència corporal a l'escenari. En un dels seus escrits, totes dues expliquen: "El cos se'n havia confiscat i s'havia convertit en un estrany misteriós". D'aquí neix la necessitat de rebel·lar-se: "Perquè si censurem el cos, a la vegada censurem la respiració i la paraula".

Trencant el silenci

Amb aquestes referències de fons, Dones de Blanc pretén expressar la seva visió femenina de la realitat, en particular, el drama de la violència de gènere i el desig de construir una societat inclusiva i dialogant. Per fer-ho, ha actualitzat les aportacions de Duncan i Graham, tot apostant per un llenguatge en què les estructures formals conviuen amb les expressions més ins-

Les propostes s'han nodrit de les danses àrabs o de ballarines que refusen la forma jeràrquica del ballet occidental

Duncan i Graham, Dones de Blanc ofereix una gran energia en l'execució dels seus ritmes, sense evitar la plàsticitat ni l'austeritat de les formes.

Dins del teatre britànic i, en particular, en el corrent dels anys 80 i 90, la dansa feminista també ha tingut la virtut d'emfasitzar els terrors experimentats per les dones. Obres com *The Love of the Nightingale* o *Mouthful of Birds* re-

tintives, de manera que el cos femení no es limita a ser una experiència natural, sinó també social.

Per aquest motiu, les seves coreografies contenen un component dialèctic molt alt, tant pels cossos entrenats com pel que senten les espectadores que les observen. Així es plantegen els espectacles de Dones de Blanc, el darrer dels quals, *Obrint Camins*, simbolitza damunt dels escenaris el compromís del moviment en la salvaguarda dels valors més humans i solidaris. A través de les formes, la candidesa dels símbols i les vestimentes blanques, la seva coreografia trasllada una mirada de conjunt que, sense rebaixar el neguit pels crims que propicien les guerres, ens esperona a participar d'un món més just i en pau.

-
A través de les seves coreografies, el col·lectiu ens esperona a participar d'un món més just i en pau
 -

D'entre els seus projectes, també destaca *Llum de ser qui sóc*, un crit expressiu de rebuig a la violència psicològica que, a hores d'ara, ja s'ha passat per desenes d'escenaris de petit i gran format de Catalunya, on la trentena de noies que hi participen sacsegen les consciències i inviten el públic espectador a implicar-se per eradicar la violència sexista. *Llum de ser qui sóc* va servir per tancar els actes del segon Congrés de Dones de Barcelona i també ha amantit les convocatòries del moviment del 15-M i els actes al carrer amb motiu del Dia Internacional Contra la Violència Masclista, que té lloc cada 25 de novembre.

Altres espectacles del col·lectiu són *Dones amb llibertat* i *Dret a decidir*, en defensa del dret a l'avortament, que també es reforcen amb la música, la il·luminació i un tipus adient a les seves seqüències. Com diu l'estudiosa peruana Morella Petrozzi, la finalitat no és altra que "desarmar i reconstruir moviments que condicionen la dona en relació amb l'home, revisar l'ús del vestuari, del so i de la llum. En definitiva, crear seqüències de moviment i imatges visuals que representin de manera justa i lliure l'ésser humà". Fidel a aquesta idea, Dones de Blanc esdevé un raig de llum càlida a favor d'una societat sense violències ni discriminacions.

Les màscares formen part del relat contra la violència de gènere
 -
Dones de Blanc

Alliberar-se de les tenalles del sistema mo les coreografies del col·lectiu
 -
Dones de Blanc

Representació de l'obra 'Obrint Camins'
 -
Dones de Blanc

PARLEM AMB DUES MEMBRES DE DONES DE BLANC, ANNA IGLESIAS I ROSA CASADEMONT

“Reivindiquem un espai de creació per a totes les dones”

Com ha evolucionat Dones de Blanc des del seu naixement?

L'evolució més gran va ser constituir-nos com a grup estable d'expressió corporal el curs 2006-2007. Anteriorment, presentàvem el nostre primer treball, *Dones en Llibertat*; però va ser aleshores que vam crear nous projectes, fruit d'un treball comú i d'aprofundiment sobre la violència de gènere. Val a dir que, dins la Plataforma Unitària contra les Violències de Gènere, formem part d'un projecte de conscienciació als instituts. Fem tallers per a joves i vam tenir l'ocasió de fer-ne un al Centre penitenciari per a dones Can Brians.

Amb quines tècniques artístiques us inspireu?

El nostre *leitmotiv* és la conscienciació per la no violència de gènere, però donem un accent diferent a cada treball. Des de la violència més física fins al maltractament psicològic o la solitud de la dona. Un cop enfocat el tema, el treball de creació es basa en una pluja d'idees, tant de les nostres inquietuds com d'allò que ens inspira una música, un element o un gest. Es poden rastrejar indicis de dansa contemporània, dansa lliure, Isadora Duncan, certes tècniques teatrals, Maurice Béjart i fins i tot del que ens suggereix un escrit o unes notes. No oblidem, però, que fem expressió corporal, és a dir: parlem amb el cos des del propi gest, motiu pel qual donem una importància especial al domini del cos i de l'espai.

Com cuideu les representacions per no caure en la hipersexualització de la dona a la qual ens té avesades el sistema de consum?

La nostra manera de treballar i construir les coreografies ja ens porta a reflexionar sobre les representacions oficialistes de la dona per part del sistema patriarcal, ja sigui a través de la publicitat, als mitjans de comunicació o en el llenguatge. Amb el nostre treball, intentem anar a fons en aquestes qüestions i representar dones reals, amb molt de respecte. Tot això dins un espai de creació que reivindiquem per a nosaltres i per a totes les dones.

Com elaboreu les vostres representacions?

Sovint, a partir d'un element, d'una tècnica o d'alguna temàtica proposada per alguna membre del grup, s'experimenta. Proposada una idea i música, cadascú fa la seva creació i evolució, a partir de la qual passem a l'observació. És llavors quan teixim la nova creació.

Penseu afegir algun tipus de muntatge nou?

Treballem sobre música gravada, el mitjà amb el qual suggerim i reforçem el nostre missatge, si bé tenim la intenció de poder incorporar-ne en viu algun dia. El mateix pel que fa a l'aspecte audiovisual, que també ens agradaria afegir. I quant a l'escenografia, depèn del tema, però solem utilitzar elements d'*attrezzo* com màscares neutres, gomes o ombres.

La gran patinada

FOTOGRAFIA I TEXT: Pau Cortina

La imatge glaçada confon l'ull i dona un cert joc, però és poc més que una il·lusió. No és aigua ni vidre, el que es petrifica davant del prototip més genuïnament *barcelonyant* de la temporada, sinó el seu propi embolcall de plàstic. Gel i patins al centre de la ciutat, sobre la memòria fumejant de la plaça que, abans d'ahir, deploraven, ponderant l'ús de l'espai públic i mesurant la puresa de l'aire. Gel i patins, diuen, contra la depressió econòmica. És la màgia del Nadal: l'estultícia col·lectiva i la musiqueta de la caixa registradora, en combinació letal, ara sobre patins.

Patinada total, doncs, firmada per un rejuenit Ajuntament, de braçet de l'amic comerciant, com sempre més pendent de la caixa que de la faixa. A tots plegats, se'ls reserva un lloc ben alt al podi de les idees peregrines fetes realitat, perquè consti en acta que algú va manar aixecar una pista de gel en

aquesta càlida ciutat, vull dir, a la millor botiga del món. I passarà que, com a la televisió, l'aflluència —televisada— de gent acabarà donant la raó al programador i això haurà estat un èxit. Només queda esperar que aquesta pensada genial serveixi per tornar a impulsar una candidatura olímpica d'hivern, aquell altre somni insòlit de l'antic govern municipal per una Barcelona grandiloqüent i impostada.

Mentrestant, molts patinaran —com les dues figures de la imatge— sobre un gel artificiós, dins la carcassa gèlida que ara ocupa la plaça de Catalunya, caixa d'oblits beneïda pel *business friendly*. És, potser, la primera patinada retroactiva de la història, en què l'hòstia se l'emporten els darrers habitants de la plaça, mentre els artífexs de la pirueta natalenca observen la jugada des de la barrera. I amb tot, els patinadors semblen feliços. Protegits de la intempèrie, el sentit comú i la persistent protesta social, els embolcalla un plàstic que s'ha quedat glaçat.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

MITJANS ALTERNATIU

'La Burxa' crida a la participació popular

Lèlia Becana Velasco

La Burxa, el mensual popular del barri de Sants de Barcelona, ha enviat una carta al veïnat on confessa que està "bastant fluixa de forces". Tretze anys després del número 0, l'equip del periòdic fa una crida a la participació popular, amb la convocatòria

Mai no ha deixat de publicar-se, però cada cop hi ha menys persones que la facin possible

d'una assemblea oberta el dissabte 17 de desembre a les 12 del migdia al CSA Can Vies. No ha deixat de publicar-se ni un sol mes, però

la Burxa et necessita!

Ens pots trobar cada dilluns a les 20.30 h a Can Vies

(C. Jocs Florals, 42. Al costat de la plaça de Sants)

cada cop hi ha menys persones que facin possible que aquesta revista pugui ser al carrer mes rere mes.

Les maneres de col·laborar amb aquesta publicació són diverses. Les més evidents, però, són les que tenen a veure directament amb l'edició: calen redactors, il·lustradors, fotògrafs, editores, correctores, compaginadores. Tot i que aquestes són les feines més visibles, n'hi ha d'altres que són igual d'importants. A les assemblees, on es prenen les decisions, hi falta gent: és allà, un cop al mes, on es debaten els continguts i on es re-

parteix la feina. Cada secció té una coordinadora que s'encarrega de maquetar i d'assegurar-se que no quedi cap espai buit, que els articles s'ajustin als caràcters requerits. Doncs bé: hi ha algunes seccions que s'estan quedant sense coordinadores i això repercuteix en la resta de gent, que s'acaba sobrecarregant de feina, cosa que fa que el procés de tancament sigui més lent i feixuc.

La distribució sempre s'ha fet comptant amb el suport de la gent del barri, que aprofita les seves rutes diàries camí de casa, de la

feina o de l'escola per anar deixant burxes als punts de distribució, però caldria ampliar aquesta xarxa per assegurar la presència a tots els barris del districte. Una altra assignatura pendent és la gestió de les subscripcions, actualitzar la base de dades i assegurar que les subscriptores que viuen fora de Sants la rebien cada mes.

El finançament de La Burxa es fa gràcies a les aportacions de l'Assemblea de Barri de Sants, però els ingressos per publicitat són molt benvinguts; és una tasca senzilla, però caldria revisar-la per consoli-

dar les anunciantes. I posades a demanar, manifesten el seu desig de ser més presents a Internet amb aquestes paraules: "Heu entrat a la meua web o consultat el meu perfil a les xarxes socials? Sé que estem a l'època 2.0, però em faig un embolic amb les noves tecnologies, potser em podríeu ajudar a posar-me al dia". Són moltes les feines que es

Són moltes les feines que es poden fer perquè aquest projecte continuï endavant

poden fer perquè aquest projecte comunicatiu continuï endavant i tothom que hi vulgui col·laborar tindrà un lloc a La Burxa.

TELEVISIÓ

El CAC insta TV3 a ocultar cares de Mossos

Segons va publicar el portal E-Notícies, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) es va adreçar a TV3 recentment "a fi i efecte de recordar i reiterar les recomanacions fetes l'any 2008", que instaven a pixelar les imatges on apareixien efectius dels Mossos d'Esquadra. L'actuació parteix d'una queixa prèvia presentada pel sindicat Mossos-USPAC al mateix CAC. L'escrit apuntava que "alguns mitjans" s'havien "relaxat a l'hora de tancar la cara dels agents policials" i, per tant, demanava canviar aquesta manera d'informar. Per la seva part, el CAC va reaccionar estudiant imatges emeses entre el juliol i el setembre de 2011 i va arribar a la conclusió que, quan les imatges no estan produïdes per la pròpia policia, majoritàriament no es tapa la cara de les agents, fet que ha tornat a recomanar. REDACCIÓ

PREMSA

Una foto encén la polèmica a Colòmbia

Dues minyones de raça negra servint algunes de les dones més riques de Colòmbia. Aquesta foto, mostrada en un reportatge de la revista *Hola*, va ser un dels principals motius de polèmica a les xarxes socials del país llatinoamericà. Molta gent ho va considerar racista, classista i pervers, mentre que una de les protagonistes i habitant de la mansió, Sonia Zarzur, va explicar que -simplement- eren "nenes" que els portaven el vi i el suc i que no entenia la indignació. "Treballar és indignant?", es preguntava la seva mare, Rosa Haluf de Castro. Posteriorment, la mateixa Zarzur es va disculpar a través d'una ràdio nacional i va assegurar que el seu error havia estat "pecar de vanitat". També va confessar que havia rebut amenaces de mort. REDACCIÓ

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. V tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienza i Zpiritu.

Postgrau en economia cooperativa

5a edició / 2012

L'economia cooperativa es basa en la democràcia interna, la importància de les persones, la comunitat i el treball abans que el lucre econòmic. El Postgrau té com a objectiu generar coneixement i formar

persones expertes en els diferents aspectes de la gestió de l'empresa d'economia cooperativa i el seu entorn polític, econòmic i social.

Organitzen

+ info: <http://igop.uab.cat>
<http://www.aposta.coop>

Direcció Acadèmica

Joan Subirats
Institut de Govern i Polítiques
Públiques (IGOP) / Departament de
Ciència Política i Dret Públic - UAB

Albert Recio
Departament d'Economia Aplicada
- UAB

Dades bàsiques

Classes: de gener a juliol del 2012

Preu: 1.900 eur
(possibilitats de demanar beques
pel 33% de la matriculació)

Oberta la matriculació.

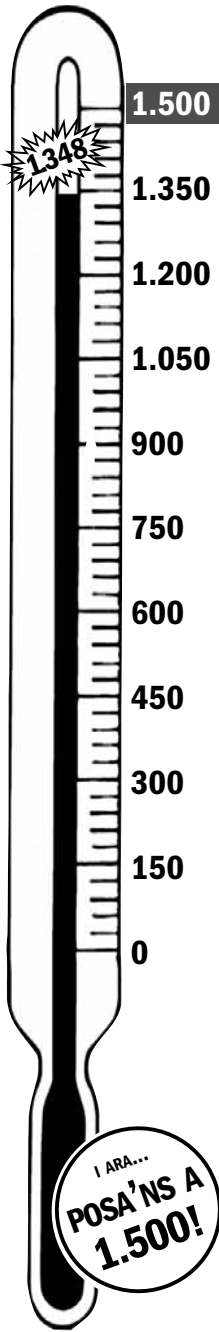
Places limitades.

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

Memòria gràfica d'una lluita que s'escampa
Una mirada col·lectiva i propera
Una veu coral de tots i totes
Una aproximació al #15M en imatges i tweets

RT#15M
connectades a la xarxa · coordinades a les places

Nota del Grup Editor RT#15M

Aquest és, en diferents sentits, molt més que un llibre de fotografies del moviment 15M. Amb aquest llibre de tweets i fotografies hem volgut documentar una petita part de tot el material que, deguda a la celeritat i fugacitat de la xarxa, corria el risc de perdre's entre els bites, sense voler però interpretar el que va passar entre el 15 de maig i el 19 de juny del 2011.

És una crònica de les primeres passes d'un moviment narrades per les usuàries de Twitter que ho van viure. A través d'una selecció de 913 tweets hem volgut ressaltar la capacitat creativa, organitzativa i de difusió que ha donat aquest mitjà, ultrapassant fronteres reals i virtuals.

Són 573 imatges d'entre totes aquelles que se'ns van quedar gravades a la retina. #Acampadabcn hi té el principal protagonisme pel fet que ha estat el nostre radi d'acció, però també hem saltat a d'altres poblacions en els moments clau. El llibre recull també l'esperit de la cooperació viscut a les places, a través del finançament col·lectiu dels 488 mecenes que han fet possible aquesta edició via crowdfunding.

També és l'experiència en el fer 2.0, l'obertura d'un espai comú on poder compartir la informació i intercanviar el coneixement. Ja sigui mitjançant els 288 enllaços externs que hem recollit al llibre, o amb la creació de la wiki <http://rt15m.wikidot.com>. Un espai de memòria comú on podem, entre totes, millorar, ampliar o traduir aquest recull. Una eina on crear un directori de recursos a la xarxa per a una revolta 2.0.

Però sobretot és un testimoni que juntes ho fem possible. I cada dia més i millor, retrobant els camins per tornar no només a les places, sinó també als centres educatius, als CAP, als hospitals, a les cases de les famílies desnonades, etc. Hem tornat a aprendre que gràcies al suport mutu, la solidaritat i la presa de decisions col·lectives, som capaces de coordinar-nos i passar de la indignació a l'acció. #Seguim

la Ciutat Invisible
COOPERATIVA AUTOGESTIONÀRIA

DIRECTA®

Aquest llibre ha estat produït pel Grup Editor #RT15M, format per membres del Setmanari de Comunicació Directa i de les cooperatives La Ciutat Invisible i ClaraBoia Audiovisual. Totes hem col·laborat i cooperat en el procés col·lectiu que conclou amb el llibre. A banda del llibre, i per cortesia de Latele.cat i de la comissió audiovisual d'Acampadabcn (15Mbcn.tv), hem editat també un DVD amb continguts audiovisuals que ajuden a completar les vivències que hem volgut transmetre.

Volem donar les gràcies a totes aquelles persones que han aportat fotografies de forma desinteressada i a totes les que han col·laborat aportant tweets o recomanacions en la producció de #RT15M. També a totes aquelles persones que han fet aportacions econòmiques per assegurar que aquest llibre surti al carrer. Gràcies a totes. Una prova més que la potència col·lectiva no troba límits.

Podem adquirir-ne un amb el formulari que trobareu a: www.setmanaridirecta.info/compra-online-rt15m
Us el podem portar a qualsevol dels punts de distribució del setmanari sense cost d'enviament addicional.

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Pant i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT: EL Brot (La Farinera)** · Gran Via, 837 | **CSO La Revoltosa** · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | **Ateneu Llibertari del Palomar** · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | **Casal de Barri de Prosperitat** · Pl. Àngel Pestaña, 4. **CIUTAT VELLA: AQUENI** · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | **El Lokal** · Cera, 1 bis | **La Rosa de Foc** · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | **Espai Obert** · Violant d'Hongria, 71 | **La Ciutat Invisible** · Riego, 35 | **Terra d'Escudella** · Premia, 20 | **Teteria Malea** · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Canoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | **El Racó Ecològic** · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUADADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | **Espai Funàtic** · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distri-vinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu San-feliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Butlleta de
subscripció

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Avançem juntes!!

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

GALÍCIA · TOTES LES PERSONES EMPRESONADES ES TROBEN EN RÈGIM D'AÏLLAMENT I JA LES HAN DISPERSADES

L'operació contra l'independentisme gallec se salda amb quatre empresonaments

Xavier Miquel
Vigo

El matí del 30 de novembre, dues persones van ser detingudes sota la llei antiterrorista, a les ciutats gallegues de Vigo i Compostel·la. E.V. va ser detingut al peatge d'entrada de la capital gallega, a la localitat de Padron, suposadament amb tres explosius de 5,8 quilos a punt per explotar dins el cotxe. Pocs minuts després, R. R., que va ser detingut a la feina, a Vigo. Unes hores més tard, es va produir la detenció de dues persones més, justament, les companyes sentimentals dels detinguts, cosa que fa pensar que les van detenir per pressionar psicològicament els seus companys. Passats dos dies, la nit del 2 de desembre, dues persones més van ser detingudes a Lugo en el marc de la mateixa operació. Tot i que, des del primer moment, l'operació engegada pel jutge de l'Audiència Nacional Eloy Velasco va estar sota secret de sumari, el Ministeri de l'Interior espanyol va emetre un comunicat de premsa on assegurava que les detencions s'havien produït en el marc de la lluita antiterrorista contra l'organització armada Resistència Galega. Les sis persones van ser enviades a Madrid, tot i que el dissabte 3 de desembre, una de les detingudes va ser alliberada

Moments després de les primeres detencions, la policia va acordonar i prohibir l'entrada a dos centres socials, tot i no tenir una ordre judicial

sense càrrecs. Les altres cinc van haver d'esperar fins dilluns per poder declarar davant del jutge, tot i que només dues van declarar que eren independentistes i que no sabien res dels fets que els imputaven. El jutge Velasco va deixar en llibertat sense fiança J. R., una de les primeres detingudes, sota els càrrecs de pertinença a banda armada. Els dos primers detinguts van ingressar en presó preventiva sota els càrrecs de pertinença a

200 persones es manifesten pels carrers de Compostel·la per demanar la llibertat de les persones detingudes

banda armada, falsificació documental, possessió d'explosius i danys terroristes en grau de temporalitat. Les dues detingudes a Lugo també van ingressar a la presó sota els càrrecs de pertinença a banda armada i falsificació documental. Actualment, totes les persones empresonades, que van passar tres dies més incommunicades, es troben en règim d'aïllament i ja les han dispersades a les presons de Navalcarnero, Aranjuez i Estremera.

Criminalització, manipulació i il·legalitzacions

Moments després de les primeres detencions, la policia espanyola va desplegar un dispositiu a varis centres socials de les ciutats gallegues i va acordonar i prohibir l'entrada a l'Arredista de Compostel·la i al Revolta de Vigo, tot i no tenir una ordre judicial. A l'Arredista, centre social de l'organització independentista juvenil AMI, tot i que encara no estava obert al públic, van entrar-hi amb un dels primers detinguts, tot i que no pertanyia a AMI. Per la seva banda, els mitjans de comunicació gallegues amb *La Voz de Galicia* al capda-

vant- es van encarregar de la criminalització de l'independentisme gallec, sense respectar la presumpció d'innocència i publicant afirmacions que després desapareixien de les informacions. Una suposada pistola que haurien trobat al pis d'un dels detinguts -que aquest hauria comprat al mercat negre por-

Des de 2005, quatre persones han estat empresonades en relació a Resistència Galega

tuguès-, una garrafa amb vuit litres de gasolina o la requisada de despertadors a la casa familiar d'un dels detinguts, per utilitzar-los com a detonadors, són algunes de les perles que es van poder llegir durant aquells dies. El cas de la televisió pública gallega, TVG, mereix una menció a part, ja que van manipular greument un dels víde-

os informatius tallant una declaració d'una noia de l'organisme anti-repressiu Ceivar, descontextualitzant-lo i utilitzant-lo per afirmar que s'havien trobat explosius a casa d'un dels detinguts. La situació ha indignat diverses treballadores de la televisió i està pendent que el comitè d'empresa pugui emetre un comunicat per denunciar el cas. Finalment, l'últim front obert per *La Voz de Galicia* és la informació que va llançar, on explicava que l'Audiència Nacional estava estudiant la possibilitat d'il·legalitzar AMI, pel fet de ser "el viver de Resistència Galega".

Què és Resistència Galega?

Resistència Galega (RG) és una terminologia emprada en diferents accions i sabotatges duts a terme per l'independentisme gallec. Tot i els intents de les forces policials i judicials per buscar-li una estructura estable a través de la qual poder encabir el "delicte de pertinença a banda armada" i augmentar les penes de presó, no se li coneix jerarquia ni estructura. De fet, el primer manifest de RG, fet públic pels volts del dia 25 de juliol

(diada gallega) de 2005, advertia que "en la nova resistència gallega il·legal hi ha lloc per tothom, per totes les modalitats d'intervenció i totes les variables organitzatives, sempre que es respectin els interessos del poble treballador galleg". Des de 2005, quatre persones han estat empresonades en relació a RG, tot i que no se'ls hi ha pogut imputar pertinença a banda armada perquè no poden demostrar-ho. Ara, però, les coses són diferents, ja que la pressió mediàtica ha augmentat i, l'octubre de 2010, el Tribunal Suprem espanyol va designar RG com a grup terrorista. Entre les principals accions que s'han fet sota el nom de RG, destaquen diversos atacs contra immobiliàries i empreses constructores que actuaven en obres polèmiques dins l'ecologisme gallec, varis atacs contra les obres de l'AVE o artefactes incendiàries contra les seus de partits polítics o sindicats majoritaris. Tot i així, l'atac més mediàtic va ser el 27 de setembre d'enguany contra la casa natal de Manuel Fraga i seu de la seva fundació, que havia d'obrir les portes uns dies més tard.

XAVI MIQUEL

, roda el món

COLÒMBIA • LES PROTESTES DE LES TREBALLADORES S'ESTENEN AL LLARG DEL PAÍS

La terciarització al sector petrolier augmenta la precarització laboral

Carolina Ibáñez
Barrancabermeja (Colòmbia)

Les treballadores de la indústria del petroli a Colòmbia estan en peu de guerra. Des del mes de juny, s'han suspès les activitats laborals en pous i refineries diverses jornades. A Puerto Gaitán, d'on s'extreu un 25% del petroli del país, prop de 12.000 treballadores ja han dut a terme tres aturades. Les protestes, que van acabar amb enfrontaments amb la policia, van comptar amb el suport de la població en la demanda al govern de més inversió social per compte dels impostos al petroli. També a Barrancabermeja, històrica ciutat petroliera, la protesta de més de 5.000 treballadores va mantenir deu dies d'anormalitat laboral, inclosa una setmana de tancament patronal i disturbis. I mentrestant, el 9 de novembre, el personal de les petrolieres de Cartagena i Barranca de Upia van seguir l'aturada de 24 hores promoguda per la Unió Sindical Obrera (USO) -sindicat de la indústria del petroli amb 89 anys d'història- per exigir garanties pel dret d'associació i la llibertat sindical. Les pèssimes condicions laborals de les treballadores d'empreses contractistes pel que fa al salari, el descans o els subsidis en matèria de transport i alimentació, molt per sota de les de les assalariades directes de les empreses que exploten els recursos, són una de les causes principals del conflicte. Un exemple: l'últim enfrontament laboral a Barrancabermeja

El 45% de les persones treballadores del país guanyen menys de 205 euros

meja es va perllongar perquè Ecopetrol SA -societat mixta però, fins fa poc, 100% estatal- es va negar a pagar un subsidi d'alimentació de 3,5 euros prèviament acordat a les 4.000 treballadores contractistes. Mentre això succeïa, el 24 d'octubre, l'empresa va declarar que, entre el gener i el setembre de 2011, la producció havia augmentat un 18,5% respecte al mateix període de 2010 i els ingressos havien crescut un 52,3%.

Externalització i precarització laboral

L'ONG danesa Danwatch va publicar, el maig de 2010, un estudi so-

A l'octubre, es va celebrar una caravana humanitària per verificar les condicions laborals al pou petrolier de Campo Rubiales

bre l'explotació a El Cerrejón, considerada una de les mines de carbó a cel obert més grans del món, que demostra que les treballadores terciaritzades guanyen un 70% menys que les directes. Segons fonts de la USO, avui, a Ecopetrol, hi ha prop de 30.000 treballadores al servei d'empreses contractistes, mentre que les directes no arriben a 5.500.

Amb l'obertura al lliure comerç -els Estats Units acaben d'aprovar el Tractat de Lliure Comerç amb Colòmbia-, s'ha anat imposant una política de flexibilització laboral destinada a abaratir la mà d'obra. Per exemple, la Llei 789 de 2002 va augmentar la jornada diürna fins a les 10 de la nit i va disminuir les

indemnitzacions per acomiadaments sense causa justa.

Segons el senador Jorge Enrique Robledo del Pol Democràtic Alternatiu, l'únic partit d'oposició al govern colombià, el 45% dels treballadors i les treballadores de Colòmbia guanyen menys d'un salari mínim (205 euros) i el 33% menys de dos salaris mínims. Amb un salari mínim només es pot comprar la meitat de la cistella bàsica familiar.

Dret d'associació i llibertat sindical

La USO i la Central Unitària de Treballadors (CUT), la federació sindical més gran de Colòmbia, denuncien que un dels problemes amb què es troben les treballadores és

la dificultat d'associació i la manca de llibertat sindical. En aquestes condicions, és difícil plantejar exigències o millores laborals.

La dispersió en empreses petites -a El Cerrejón hi ha més de 300 empreses contractistes- i la manca d'estabilitat -al pou petrolier de Campo Rubiales són comuns els *veintiocheros*, contractes de treball de 21 dies i set de descans que han de renovar cada mes- són diferents formes d'atacar les garanties sindicals. Pel senador Robledo, les garanties per a la sindicació passen per un contracte laboral directe i indefinit per evitar la coerció de la no renovació. Denuncia que les empreses transnacionals apliquen diferents formes de terciarització:

empreses contractistes, cooperatives de treball associat (similars a les empreses de treball temporal), empreses d'*outsourcing*, empreses de serveis temporals i borses d'ocupació.

Amenaces i assassinats

El moviment sindical de Colòmbia ha patit un veritable genocidi durant els últims 30 anys. La por de la mort, la tortura, la desaparició forçada i els danys a familiars són raons de pes que afecten la sindicació i impedeixen la defensa de les condicions laborals.

Segons la CUT, més de 2.800 sindicalistes han estat assassinades a Colòmbia entre 1986 i 2010, han tingut lloc 196 desaparicions forçades i més de 11.000 fets de violència (amenaces, desplaçaments forçats, detencions arbitràries, atemptats amb lesions, segrestos, tortures, violacions il·legals de domicili...). La impunitat pels homicidis és del 96,11% i en altres violacions se situa en el 99,84% -comptant que aquests percentatges mínims recauen sobre els autors materials i no els intel·lectuals. El 2010, 48 sindicalistes van ser assassinades -la xifra més alta del món- i, aquest any, la xifra és de 23. Això situa Colòmbia com el país més perillós per exercir l'activitat sindical.

L'any 2010, 48 sindicalistes van ser assassinades i, aquest any, la xifra és de 23

Una altra de les estratègies repressives que també pateixen les persones que són membres de tot tipus d'organitzacions socials és la judicial: processos penals per vinculació amb grups guerrillers i empresonaments sense judici, que poden ser de dos, tres i fins a set anys, tot i que després acabin en absolució per falta de proves.

SUME

El mes de novembre es va crear el Sindicat Unitari dels treballadors Minero-Energètics (SUME) després de quatre anys de diàleg entre els principals sindicats d'aquest sector per a la seva fusió en un de sol. L'objectiu és combatre la terciarització laboral i esdevenir un interlocutor davant el govern i la seva estratègia econòmica de facilitar l'explotació dels recursos naturals per sobre dels drets laborals i humans.

ALEMANYA · EN TEMPS DE CRISI, LA UNIÓ EUROPEA DE MERKEL IMPOSA UN SISTEMA BASAT EN LA PRECARIETAT I LA MISÈRIA

Com és el model econòmic que governarà Europa?

THIERRY CHARLIER

L'economia del país que governa Angela Merkel és altament dependent de les seues exportacions

Andreu Jerez
Berlín

“Treballar com a taxista fa temps que no surt a compte a Alemanya. Per guanyar 1.200 o 1.300 euros mensuals, 1.400 en el millor dels casos, he de treballar entre dotze i tretze hores diàries sis dies a la setmana”. El que parla és Kim, un sud-coreà que va arribar a Alemanya fa 30 anys per estudiar una carrera tècnica. Kim va finalitzar els estudis, però ha acabat lligat al volant d'un taxi del qual no és propietari per poder portar un sou a casa. Kim és un dels moltíssims treballadors i treballadores sotmeses al model econòmic alemany, que les obliga a cobrar sous miserables per poder

mantindre l'adjectiu de *locomotora* econòmica europea. Tot i que la xifra de 1.400 euros pot parèixer un sou respectable, si la dividim per les hores mensuals que treballa Kim, descobrim que el taxista guanya menys de cinc euros l'hora.

Tot i la crisi brutal que està patint l'economia real a Europa, l'anomenada *locomotora econòmica europea* continua oferint unes xifres macroeconòmiques acceptables: creixement del PIB d'entre 0,7 i 1,4% el 2011, xifra oficial d'atur per sota del 7% de la població activa, etcètera. Però sota eixes xifres, encara brillants, s'hi amaga una realitat molt més dura: el dúmping salarial, les diferències socials creixents i un nacionalisme econòmic considerable són alguns dels elements fo-

ramentals per entendre el model econòmic que, a la vista de l'incontestable poder d'Alemanya dins la Unió Europea, sembla que espera els països de l'anomenada perifèria europea.

A Alemanya, tant la democràcia cristiana de la CDU -ara al poder amb la cancellera Angela Merkel- com la socialdemocràcia de l'SPD, a l'oposició, fa anys que discuteixen sobre l'evident necessitat d'introduir un sou mínim interprofessional. Alguns sindicats sectorials negocien l'establiment d'un sou mínim amb les empreses, de manera bilateral, però les treballadores més desprotegides, com les temporals a sectors com la neteja o la vigilància nocturna, poden cobrar legalment entre tres i quatre euros l'hora.

L'economia alemanya, altament dependent de les seues exportacions (50% del PIB), es mostra abocada a la pressió salarial per poder competir amb països exportadors rivals com la Xina, on els drets laborals no són una de les prioritats del govern comunista i neoliberal de Pequín. Tot i el debat públic sobre el sou mínim, actualment, empreses com Rewe, Real o Rossmann, amb la connivència passiva del govern federal, contracten personal temporal per sis euros l'hora. I les empreses dels sectors industrial i de comerç al major mostren obertament la seua intenció de rebaixar eixos sous perquè el mercat laboral alemany sigui més “competitiu”.

El reforçament del caràcter neoliberal del model econòmic alemany,

batejat com a “economia social de mercat” pels seus creadors, mostra una cara cada vegada menys social. Una xifra inapel·lable: Alemanya és un dels països industrialitzats on han crescut més les diferències salarials des de 1990, segons un estudi recent de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE). Els sous de la gent que guanya més diners (un 10% de la població activa) han crescut un 1,6% durant els últims cinc anys, mentre que els sous de les persones més pobres només ho han fet un 0,1%.

Les treballadores alemanyes més desprotegides poden cobrar legalment entre tres i quatre euros l'hora

El govern i les grans empreses alemanyes, lluny de fer una anàlisi autocrítica de la seua política econòmica des de la introducció de l'euro (balances comercials sempre brutalment positives, per exemple), fan apologia del seu model i el presenten com la solució als problemes econòmics que ofeguen la perifèria europea. O, com han dit repetidament figures destacades de l'economia oficial alemany com Hans-Werner Sinn, president de l'institut econòmic IFO, amb un discurs marcadament nacionalista: “El model alemany (congelació salarial i contenció de preus) és l'únic camí per a països com Itàlia o Espanya”.

> Qui és qui dins la banca alemanya?

Roger Suso
Berlín

ALEXANDER DIBELIUS.

Nascut a Baviera el 1959. Metge i banquer. Cap de Goldman Sachs a Alemanya, Àustria, Rússia i l'Europa Central i de l'Est des de 1993. Responsable d'organitzar i preparar la fusió entre l'empresa Daimler i Chrysler i de l'adquisició hostil per part de Vodafone de l'empresa Mannesmann. Amb aquestes operacions -uns acords que en el seu moment van ser molt polèmics a causa de conflictes d'interessos-, Dibelius va acumular una gran fortuna personal. També des de Goldman Sachs i a través del consorci immobiliari Highstreet

Holding, va adjudicar a la primera el contracte per a la compra (sense licitació) del holding empresarial KarstadtQuelle AG, actualment anomenat Arcandor, l'equivalent alemany d'El Corte Inglés. Sota la gestió de Dibelius, Goldman Sachs, amb la intervenció de l'aleshores conseller de Finances de Berlín, el xenòfob Thilo Sarrazin, va comprar més de 67.000 pisos de propietat municipal, fet que ha reduït la capacitat del govern de Berlín de mantenir els preus de lloguer estables i accessibles. Dibelius, juntament amb el president del Banc Central Europeu i antic directiu de Goldman Sachs, l'italià Mario Draghi, va assessorar Kostas Karanlís sobre com ocultar la verita-

ble magnitud del deute grec a la UE per complir els criteris. Actualment, és assessor de Merkel en el procés de privatització d'actius de l'empresa estatal de ferrocarrils Deutsche Bahn.

JOSEF ACKERMANN.

Nascut a Suïssa el 1948. Banquer i director executiu de Deutsche Bank des de 2006. Membre de l'escola econòmica de St. Gallen, una escola de pensament econòmic que segueix els models de Hayek i Friedman. Ackermann es va unir a Deutsche Bank com a membre del consell d'administració l'any 1996, on va ser responsable de la divisió del banc d'inversió. També és el segon vicepresident de la multina-

cional Siemens i membre del consell de l'empresa d'hidrocarbur Royal Dutch Shell. Ackermann, com a president de l'associació internacional de banca Institut de Finances Internacionals (IIF), ha participat en el disseny de la trionfa del rescat de Grècia arran de la crisi del deute. Home molt proper a Merkel, arquetip de banquer prepotent amb molta influència política, té accés privilegiat als caps de govern de la zona euro i també és conegut per estar en contra de la inflació i per ser un gran defensor de les retallades de l'estat del benestar a l'eurozona com a mesura per reduir deute. El 10 de desembre, el grup italià Federació Anarquista Informal va reivindicar l'envia-

ment fallit d'una carta bomba a Ackermann.

MARTIN BLESSING.

Nascut a Bremen el 1963. Director executiu del Commerzbank des de 2009. Membre de l'escola de St. Gallen i d'una nissaga familiar de banquers. El seu avi va ser president del Banc Federal Alemany, el Bundesbank (el banc central del marc alemany i del control de la inflació), i el seu pare era membre del Deutsche Bank. Sota la presidència de Blessing, el segon banc alemany en actius, participat per l'Estat en un 25%, pot veure's rescatat amb diners públics, ja que té problemes greus per recapitalitzar-se.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

DesaCORd: el cant activista

Neix un cor popular i revolucionari que recupera cançons subversives de tots els temps per a la lluita social

Els moments convulsos, de crisis i de problemàtiques socials tenen un vessant positiu, ja que provoquen canvis (el problema és si són cap a millor o cap a pitjor) i, també, fan emergir la vena creativa i imaginativa de les persones per lluitar i fer front a les adversitats... i aquesta sí que és interessant. El cor popular i revolucionari DesaCORd posa música al cúmul d'injustícies i la infinitat d'actes gens humans que estem vivint darrerament. Una música que fa que les transeünts s'aturin, dona cohesió a la protesta i toca la fibra mitjançant cançons mítiques que no deixen ningú indiferent, com "L'estaca" o "Al alba".

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Al local de l'Ateneu Rosa de Foc, al barri de Gràcia, cada dilluns a les 8 del vespre, s'hi troben entre quinze i vint persones amb una idea en comú: donar suport a les causes justes mitjançant la música. Per aquest motiu, el gener de 2011, es va començar -tímidament- a crear un cor que, a diferència dels cors convencionals, és popular i revolucionari. Actua com un agent polític; no canta per cantar sinó per participar en activitats de caràcter social i de lluita mitjançant la força de la música. L'organització interna és assembleària i no hi ha direcció en el sentit més protocol·lari, sinó una persona que dirigeix els assajos perquè té formació tècnica; la resta del grup és completament autodidacte.

Lisboa és el seu referent

El seu referent més directe prové de Portugal. Dues de les integrants de DesaCORd van visitar la capital lusitana i, durant una vaga general, van descobrir la figura del Coro da Achada. Aquest cor va néixer l'any 2009 per posar música a la inauguració del Centre Mário Dionísio (escriptor i pintor portuguès del segle XX), del qual el cor va començar a versionar els poemes. De mica en mica, però, van anar ampliant el repertori amb cançons populars portugueses o estrangeres que parlaven sobre l'alliberament. Les futures integrants de DesaCORd van veure que les manifestacions quedaven enganxades a la força que exercia el Coro da Achada i que, arran del seu tarannà vocacional i

Actuació de DesaCORd al Centre Artístic Llefià de Badalona

del repertori de cançons populars, tothom s'hi podia afegir sense problemes, fet que descol·locava els efectius antidisturbis. Aquesta és la idea que es van endur les dues noies cap a Barcelona. A partir d'aquí, a través de les amistats, la gent coneguda i les casualitats que uneixen les persones, van començar el projecte del cor popular i revolucionari.

A part del Coro da Achada, hi ha uns set cors més d'aquest tarannà a diferents països. De fet, Itàlia és una de les capdavanteres, amb cinc cors: la Banda Degli Ottoni de Milà, el Circolo Gianni Bossi de Roma, el Coro de Micene i Vozzi di Mezzo de Bolonya i, a Florència, Fiati Sprecati. A l'Estat francès, trobem el cor parisenc Si bémol et 14 demis i, a l'Estat espanyol, a Sevilla, hi ha la iniciativa del Coro Dominguer, que actua sota el lema *Que nos quiten lo cantao*.

Cançons en versió original

De moment, el repertori del cor es basa en cançons provinents de diferents països -sempre cantades en versió original-, amb el denominador comú de ser temes populars (o que, amb el temps, ho han acabat sent) i, sobretot, un caire reivindicatiu. En aquest cas, no es tracta de cantar per cantar, sinó de transmetre un missatge i, sobretot, de fer que les persones que el senten s'hi puguin afegir.

Per aquest motiu, són cançons de temàtiques diverses, però totes amb força crítica. Es tracta de recollir l'antiga idea dels trobadors, que solien transmetre missatges a la població, alguns força compromesos i crítics, com el cas de Guillem de Berguedà.

Durant el moviment del 15-M, a la plaça de Catalunya, DesaCORd va aprofitar alguns moments per fer assajos oberts i donar a conèixer el projecte. La seva primera actuació va ser el mes de novembre al barri de Llefià de Badalona, en el marc d'una jornada reivindicativa contra el tancament del Centre Artístic de Llefià par part del consistori de Badalona. Hi van cantar: "En aquesta illa tan pobre", "L'estaca", "Txoria Txori", "Abril 74", "We shall overcome", "Bella Ciao", "Ay, Carmela" i una adaptació de "Pel al cul", dedicada a l'alcalde García Albiol, que va sonar durant tot el dia. Durant la jornada lúdica, van rebre el suport de la gent de l'Ateneu Roig de Badalona. Una de les participants en va fer la crònica: "Cantar plegats sempre cohesiona, sobretot si les cançons que es canten són referents de resistència, lluita i clam, o formen part d'un patrimoni compartit. Però no és el més habitual en un acte polític. Aquí hi ha la gràcia de la cosa" (extret del bloc Miozz Mirades de Maria Dolors Sabaté i Puig).

La nostra banda sonora

Però, tot i que la major part de cançons del repertori solen ser tradicionals, dels anys 70 o posteriors, el moment present també ha donat peu a la creació de cançons populars. Aquest és el cas del Grup d'Acció de Democràcia Inclusiva (GADI), d'on van sortir dues cançons per animar la manifestació del 15-O: "Li diuen democràcia" -basada en la mítica melodia que té el mateix nom, però allargant-ne la lletra- i "Cançó per la llibertat". Precisament, algunes membres del GADI van anar a presentar les cançons a l'assaig de DesaCORd, on van compartir-les. D'aquesta manera, ja han passat a formar part del repertori del cor popular i revolucionari dels nostres dies.

DesaCORd

Assaig obert a tothom cada dilluns de 20 a 21:30h. Ateneu Rosa de Foc. C. Topazi (sobre la plaça del Diamant). desacord.blogspot.com. Grup d'Acció Democràcia Inclusiva (GADI): www.democraciainclusiva.org. Cançoner: <http://es.scribd.com/doc/68820778/canconer>.

Lletres de les dues cançons del GADI:

"Cançó per la llibertat"

Els nord-americans ocupen Wall Street / Des de ben lluny, se senten els seus crits / Grècia, Egipte, Londres i Reykjavík / N'estem farts i al carrer sortim. - Assemblees a les places de tot el món / Volem deliberar i decidir tothom / No han de ser un mitjà, sinó també un fi / La democràcia es construeix, no es pot exigir. - Sent moltes i conscients, aviat podrem / Empoderar-nos col·lectivament / A la submissió posarem fi / Quan la llibertat ens uneixi (Pont) - Aquesta és la cançó per la llibertat / I per celebrar que hem trobat / Infinitos motius per construir / Un món nou a partir d'aquí (Tornada). - Cal desprendre el que ens han inculcat / No donem res per descomptat / No volem que ens governin millor / Volem autonomia, autogestió. [PONT] [TORNADA] Arreu del planeta / Despertem consciències / Aquest sistema, el volem canviar / Això s'ha d'acabar / Algunes ho escriuen / Molts ens organitzem / Cada cop més gent ho cridem / I ara ho volem cantar. [TORNADA x2]

"Li diuen democràcia"

Li diuen democràcia i no ho és, li diuen democràcia i no ho és / Oligarques al poder / El poble al carrer / Li diuen democràcia i no ho és (Tornada). - Democràcia directa contra el govern / Democràcia directa contra el govern / L'Estat no és pas de tots / El controlen uns quants pocs / Ningú pot representar el que volem. - Democràcia econòmica contra els mercats / Democràcia econòmica contra els mercats / Mercat lliure, món esclau / Això ho podem canviar / Autogestió econòmica total. - No volem jerarquia als llocs de treball / Ni sexe ni ètnia ens separaran / Despreciam i rebutgem / Qualsevol dominació / Juntes cap a la democràcia social. - El planeta no aguanta ja gaire més / El planeta no aguanta ja gaire més / Capitalisme destructiu / Acaba amb tot allò viu / La democràcia ecològica urgeix. [TORNADA]. Alliberem la societat amb nous valors / Coherents amb les noves institucions / Autonomia i comunitat / Una nova humanitat / Construïm un moviment de transició.

MÚSICA

Bankrobber: deu anys de música independent

L'eclecticisme de les propostes i el tracte amb les artistes són les claus d'aquest segell musical

Joan Gener
expressions@setmanadirecta.info

Tot va començar quan Jordi, Ramon, Xavier i Marçal, melòmans atrevits, van decidir crear un segell musical amb l'objectiu de donar sortida a propostes musicals que els agradaven. Després de deu anys, Bankrobber és un segell en majúscules, capaç de descobrir i acompanyar grans artistes i de desenvolupar tots els processos lligats a la creació musical. Bankrobber és, alhora, discogràfica, editorial musical, oficina de maneigament i organitzadora i productora de concerts i festivals. Per tot això i més, doncs, és responsable d'un dels moments amb més repercussió i qualitat de la música feta a casa nostra. Bankrobber va néixer amb els inicis del canvi en la indústria musical, quan els diners de les discogràfiques començaven a disminuir i la distribució lliure explorava nous camins. Bankrobber va iniciar una trajectòria marcada per l'estima a la música i amb l'expectativa "de treure bona música i donar-la a conèixer", apunten els responsables del segell. Sense excessiva experiència en la direcció empresarial i amb nocions bàsiques de producció musical, el segell va iniciar la seva activitat amb la publicació dels treballs d'El Chico Con La Espina En El Costado i de Holland Park -el grup de Jaume Pla, que ara lidera la banda Mazoni. Segons els seus creadors: "L'arribada de Guillamino -que va suposar el primer trencament i ens va permetre obrir el ventall estilístic, a més de fer que, a partir d'aquell moment, ens atrevíssim amb tot- i l'experiència acumulada dels primers anys van donar impuls al projecte". La connexió amb el primer públic va arribar amb la publicació del primer disc de Guillamino i el segon de Holland Park, recordat com el primer *mini-hit* del segell. La venda de discos, els concerts en directe i l'activitat del segell augmentava dia a dia. L'eclosió de Mazoni, el ressò de Sanjosex i el sorprenent Guillami-

Jaume Pla és el líder de Mazoni, una de les bandes de referència del segell

no els van situar a festivals de referència i als mitjans de comunicació. Les incorporacions de Le petit Ramon i Espaldamaceta van convertir Bankrobber en una família nombrosa. Malgrat el ressò mediàtic i popular que ha consolidat el projecte, el segell ha estat capaç de mantenir-se fidel als seus punts cardinals. Sense parar de créixer, Bankrobber combina quantitat amb qualitat. La passió de les responsables ha fet que el segell hagi esdevingut una autèntica plataforma de producció musical, on el respecte pels ritmes creatius de cada artista marca la diferència. Els últims anys, Bankrobber ha continuat apostant per noves incorporacions i ha obert encara més la diversitat estilística mantenint la capacitat de seduir projectes d'una singularitat exquisida. Tarannà, The Gramophone All Stars, El Petit de Cal Eri, els Surfing Sirles i, fa ben poc, Esperit!, són la constatació que les responsa-

Desè aniversari de Bankrobber

16 de desembre, 20:30h.
Sala Apolo Barcelona.
Totes les artistes de Bankrobber i sessió final Bankrobber Dj's.
Més info: www.bankrobber.net.

bles del segell es guien "per l'estómac i mai per la modernitat o pel que es porta". Bankrobber ha estat capaç de publicar jazz, rock'n'roll, psicodèlia, pop-rock, electrònica o folk i donar a conèixer bona música conservant els principis de la música independent.

El dia 16 de desembre, Bankrobber celebra els seus deu anys a la Sala Apolo de Barcelona, amb la participació de totes les propostes del seu catàleg i amb una sessió final de Bankrobber Dj's.

LLIBRES

Manual d'instruccions d'anarquia pràctica

L'autor ens descobreix diferents societats igualitàries d'arreu del món

Xavier Diez
expressions@setmanadirecta.info

Quantes votants calen per canviar una bombeta? Cap ni una, perquè les votants no canvien res. Amb aquesta resposta tan provocadora, l'autor d'aquest assaig, amb forma de pamflet, interroga les lectores sobre la naturalesa de les certeses acceptades de manera acrítica que actuen com a tallafocs per evitar que els individus puguin aspirar a generar societats més igualitàries o, en termes de teoria política, a generar una societat anarquista. David Graber (1961), antropòleg social, fill d'un milicià nord-americà present a la Barcelona revolucionària de 1936, professor expulsat de la Universitat de Yale pels seus plantejaments heterodoxos i actual activista del moviment Occupy Wall Street, es va dedicar a investigar sobre les societats igualitàries existents arreu del món i va fer un treball de camp especial a Madagascar. Trencant amb els esquemes mentals dominants i mitjançant la història i l'antropologia, Graber demostra que les societats igualitàries han estat molt més freqüents i esteses del que l'establishment acadèmic i polític està disposat a admetre. De fet, podríem considerar que aquesta és la norma -amb una gran diversitat de models- abans que el capitalisme colonitzés no només els pobles, sinó també les ments. Aquest llibre, increïblement curt, senzill i directe, respon a dues preguntes. La primera, que ell coneix bé, és perquè l'anarquisme -tan substancial a la naturalesa humana- té tan poc pes dins el món acadèmic, en els programes de teoria política o d'història de les idees. La segona, és possible generar societats lliures, sense autoritat ni desigualtats en la contemporaneïtat? Amb la primera qüestió -que és de celebrar que

Fragmentos de antropologia anarquista

David Graeber.
Virus, 2011.
120 pàgines.
Més informació:
www.viruseditorial.net.

algú més que qui subscriu aquesta ressenya també s'hagi plantejat-, arriba a unes conclusions òbvies. L'anarquisme és més una pràctica que un corpus teòric. Si no, preguntem-ho (si poguéssim) als nostres avis i àvies revolucionàries del 36. A més, un conjunt de pràctiques anticànòniques no solen casar bé amb una ciència impregnada d'autoritat, jerarquia i ordre. Respecte a la segona qüestió, l'autor arriba a la conclusió que l'anarquisme ha d'evitar la confrontació, perquè és l'evolució el que marca la revolució i no pas a l'inrevés. Bona part de l'atractiu del llibre és el recurs als nombrosos exemples derivats de la seva tasca d'antropòleg. D'aquesta manera, posa en evidència les certeses assumides pel conjunt social sobre la pretesa naturalitat de les desigualtats o les jerarquies. Com a personatge incòmode, l'autor fa servir allò que en filosofia anomenaríem tècniques maieútiques, molt a l'estil de les que feia servir Sòcrates per enfonsar en la misèria intel·lectual els partidaris de les grans idees i principis. Amb la lògica i la simplicitat, el fill del milicià llibertari ens obliga a contestar amb lògica les preguntes estúpides que sovint se'ns fan. Virus ha tingut l'encert de traduir un dels llibres cridats a renovar -en contra de la voluntat de l'autor- la teoria anarquista.

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

disco
100

una altra economia és possible
www.coop57.coop
serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 · coop57@coop57.coop

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs
...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

productes de la terra!
El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

, expressions

MÚSICA

La gràcia del flamenc arriba als barris

Una iniciativa conjunta impulsada pel Centre Cívic Besòs i l'Ateneu Popular de 9 barris intenta potenciar les actuacions de flamenc lluny dels grans escenaris

Paula Domínguez és una cantant camaleònica que passa amb llibertat del jazz al flamenc

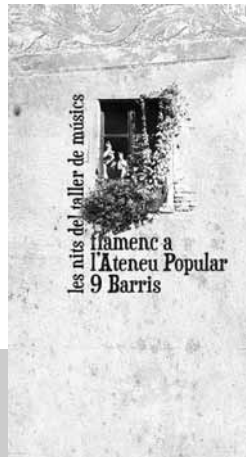
Xavier Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

El flamenc fa temps que ha deixat de ser aquell art de segona de les terres del sud. A Catalunya i, en especial, a Barcelona, el flamenc és un art viu força habitual dins la programació cultural de la ciutat. De fet, abunden els artistes locals, els certàmens, els cicles, les escoles i els tallers de flamenc, que han ocupat els grans escenaris de la ciutat: el Palau de la Música, l'Auditori, la sala Coliseum i el Liceu. Però, com sempre, per sota de les grans cites espectaculars, hi corre un magma divers, que és el que s'encarrega de mantenir viva la passió quotidiana d'aquest gènere musical tan especial. Gràcies al caliu de diversos anys d'activitats, ha sorgit la possibilitat de coordinar propostes i mirar de donar un impuls conjunt a les programacions més quotidianes del flamenc de la ciutat. I és que, sota l'etiqueta #flamencalsbarris, es busca donar més rellevància a algunes de les cites clàssiques de la ciutat, com per exemple l'(in)fusion flamenco, que va celebrar la seva novena edició el mes de novembre al Centre Cívic Besòs, un espai que també és conegut per la seva tradició en l'oferta de cursos i formació al voltant del

flamenc. Aquest any, es va poder gaudir de la guitarra de Juan Ramon Caro -tant a l'escenari com en un taller- i d'altres propostes, com la de Dani Figueras, que reinterpreta onze temes del repertori de Johann Sebastian Bach en clau flamenco.

També hi aporten el seu gra de sorra l'Ateneu Popular de 9 barris i el Taller de Músics, llar i espai de formació de grans flamencs catalans, que ha creat *Les nits del taller*. Es tracta d'un seguit de cites que volen acostar propostes com la de Chano Domínguez o Las Migas i que properament oferiran nous valors, com Jose Luís Mora, o propostes inèdites, com la que resulta de la mescla de la cantant Paula Domínguez i el cor Gospel Messengers del taller de músics. El punt final a la temporada el posarà un concert on es trobaran el *cantaor* Jose Antonio Martín "Salaito" i el guitarrista "Chicuelo".

Flamenc als barris es proposa sumar forces i posar en relleu la feina de base, lluny dels circuits comercials, per poder visibilitzar i retornar el vessant artístic del flamenc als barris i al públic local. Aquesta és la filosofia de totes les propostes que acull #flamencalsbarris. En definitiva, una aposta per poder oferir l'excel·lència artística i l'experimentació a uns

Flamenc als barris

Desembre de 2011.
Ateneu Popular de 9 barris.
C. Portlligat 11-15.
08042 Barcelona.
Tel. 93 353 95 16.
www.ateneu9b.net.
Twitter: #flamencalsbarris.

AGENDA

Divendres 16 de desembre 22h:
Jose Luís Mora. Cante
Alberto Fernández. Guitarra
Dissabte 17 de desembre 21:30h:
D'Callaos
Divendres 23 de desembre 22h:
Gospel Messengers
Paula Domínguez. Cante
Al Centre Cívic Besòs.
Rambla de Prim, 87-89.
08019 Barcelona.
Tel. 93 256 49 01.
www.ccbesos.org.

preus accessibles. Així doncs, es presenta com una bona oportunitat, tant per a les amants del gènere com per a la gent que s'hi vulgui acostar i començar a submergir-s'hi.

DVD

The Sniper

(Bang Bang Movies-Absolute Distribution, 1952)
Director: Edward Dmytryk.
Guionista: Harry Brown.
Durada: 88 minuts.

A més de ser un notable thriller amb situacions tenses i sobris esclats de violència, *The Sniper* és un interessant drama criminal marcat per la personalitat d'un productor amic del cinema amb missatge, Stanley Kramer, i d'un realitzador represaliat pel maccarthysme, Edward Dmytryk. Lluny del tenebrisme radical d'altres obres sobre assassins en sèrie, el film retrata de manera

sorprenentment comprensiva un home vulnerable que, després de demanar ajuda i ser ignorat pel sistema, sucumbeix al seu odi a les dones. En alguns punts, el resultat pot ser qüestionable, però els responsables van defensar amb valentia que un sistema penal només punitiu està abocat al fracàs i que la violència sexual no sols és un problema policial, sinó també mèdic.

DVD

Cirkus Columbia

(Cameo, 2010)
Director i guionista:
Denis Tanovic.
Durada: 106 minuts.

Un anticomunista que s'havia exiliat a Alemanya retorna a la Iugoslàvia en desintegració on comencen a sonar els tambors de guerra i ho fa amb feixos de bitllets i una jove promesa i enfrontant-se amb la família que va haver d'abandonar. El director d'*En tierra de nadie* signa aquesta proposta agredolça que explica la vida prebèlica als Balcans amb un aire quasi de

somni, trencat per ocasionals sotrats d'abrupte dramatismes. En part film pacifista, en part relat de la maduració i el descobriment de l'amor per part del fill de l'antic exiliat, Cirkus Columbia mira de defugir les classificacions molt obvietes entre herois i malvats en un context d'agitació general, de revengismes que van abocant les persones a l'embrutiment moral.

BLU-RAY / DVD

Scary Movie

(Emon, 2000)
Director: Keenen Ivory Wayans.
Guionistes: Shawn Wayans, Marlon Wayans, Buddy Johnson, Phil Beauman, Jason Friedberg i Aaron Seltzer.
Durada: 85 minuts.

En ple auge del cinema de terror per a l'audiència adolescent, els productors d'*Scream* van explotar l'èxit amb aquesta paròdia que l'encreava amb la més grollera comèdia d'estudiants. L'afroamericana família Wayans, però, va eliminar qualsevol concessió al conservadorisme d'*American pie* i va optar per un humor molt ofensiu. Seguir tant de prop el desenvolupament d'*Scream*

(barrejat amb el de *Sé lo que hicisteis el último verano* i salpebrat amb referències a altres pel·lícules) facilita que el film tingui una línia narrativa definida, però alhora provoca que *Scary movie* sembli més un reguitzell de comentaris entre amics que una obra de nova creació. La proposta pot arribar a robar més d'una riallada pel seu desvergonyiment i la seva cruïra.

ecofestes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

. LECTURES PER ENTENDRE MILLOR LA CRISI

El nou taulell de joc en què els taurons cerquen les preses

‘Crisis y revolución en Europa’ és la nova entrega de l'Observatorio Metropolitano

Després de l'èxit en vendes i descàrregues de *La Crisis que viene* (març de 2011), el primer d'aquests petits llibres de l'Observatorio Metropolitano pels quals ha apostat l'editorial madrilenya Traficantes de Sueños, ara s'ha editat *Crisis y revolución en Europa*.

Hernan Córdoba-Mendiola
La Ciutat Invisible SCCL

L'aposta per un nou format complementa publicacions més extenses com *Madrid ¿La suma de todos?* o també *Fin de Ciclo*, tots dos monogràfics d'alta qualitat. Plantejat de forma intel·ligent com un desmuntatge de les “veritats de l'economia”, *La Crisis que Viene* ens introduïa, primer, en els elements necessaris per treure l'entrellat del discurs economicista hegemònic per passar, després, a assenyalar que les mesures que es vesteixen com a solucions ineludibles només impliquen precarització i concentració del poder econòmic i polític. El llibre acaba preguntant-se per les conseqüències de la crisi econòmica a mitjà i llarg termini i també pel paper i la naturalesa de les anomenades esquerres a l'actualitat i la seva incapacitat per dissenyar polítiques alternatives, una vegada acceptats els postulats neoliberals constituents de la Unió Europea. En aquest punt, però, la proposta de l'Observatorio apostava per “més Europa” i, potser, entrava de cap en el mateix parany en el qual diuen que han caigut les esquerres clàssiques.

I llavors, tot va canviar

La primavera de 2011 ens va deixar el resultat del referèndum islandès, mitjançant el qual la població va votar *no* al retorn del deute. I també la primavera àrab, que va derrocar els règims de Tunísia i Egipte i es va contagiar ràpidament a d'altres països, amb una sort molt diversa: Bahrain, el Iemen, Síria, Jordània, el Marroc, Algèria i Líbia. I a Europa i a l'Estat espanyol, va arribar el 15-M. Centenars de milers de persones, milions, van prendre els carrers, les places, les institucions i els equipaments cridant per la fi de la representació i de les formes clàssiques de fer política.

Però no només es desferma o es transforma la protesta; la crisi també evoluciona i, a Europa, la

Crisis y revolución en Europa

Traficantes de Sueños, 2011.
147 pàgines.

crisi financera vinculada a les *subprime* ens retorna com a crisi del deute. El nou escenari ja no és un taulell de joc de bancs, asseguradores, agències de qualificació i immobiliàries; ara també hi entren els estats. Els bilions de dòlars i euros que van provocar i van fer explotar el primer embat de la crisi -és a dir, la immobiliària i del crèdit- ara cerquen nous nínxols de negocis i d'operacions altament especulatives i rendibles a curt termini. La combinació d'una moneda comuna i unes

Els bilions d'euros i dòlars que han provocat la crisi cerquen nous nínxols de negoci

diferències estructurals i de capacitat econòmica dins la UE és el nou taulell de joc en què els taurons cerquen les preses.

Del joc sobre el finançament públic dels capitalismes perifèrics d'Europa, se n'extreuen beneficis immensos i, alhora, s'assegura que les economies amb menys empena no puguin sortir mai d'aquesta situació d'espiral d'endeutament. Una situació que, tard o d'hora, les portarà a requerir nou finançament, sempre en marcs alcistes, cosa que genera un

La crisis que viene. Algunas reflexiones para afrontar esta década

Traficantes de Sueños,
143 pàgines.

estat d'hipoteca permanent. El preu per la contrapart no és res de nou: les mateixes receptes que l'FMI i el BM han estat imposant a les economies perifèriques des dels anys 70. Governos tecnòcrates, retallades dels drets socials adquirits, privatitzacions, venda del patrimoni públic, més intervenció de l'empresa privada i del capital financer, desregulació i flexibilitat i un llarg etcètera d'*estalvi públic* que, finalment, ha de deixar diners per les creixents partides pressupostàries associades al retorn del deute i dels seus interessos. És a dir, diners per pagar els mateixos agents que han jugat a enfonsar els països. I què podem fer en aquest context? Apostar per la sortida de l'euro, abandonar la UE, recuperar sobirania nacional a costa de ser una presa encara més feble? Mantenir-se a l'euro, però practicar la insubmissió al deute?

Crisis y revolución en Europa ens parla de tot això i ho fa en dos grans blocs, potser escrits massa de prop i sense preguntar-se sobre altres escenaris que no passin per Europa. Tot i això, és un manual clau per entendre la crisi del deute i el seu desplegament, però també per les similituds que travessen les mobilitzacions que, encara aquests dies, omplen les places i carrers de veus i cossos dissidents.

. ZONA LLIURE

CULTURA POPULAR

Sobre la teatralitat

Ignasi Morgades Gutiérrez
expressions@setmanaridirecta.info

De la infinitat de manifestacions artístiques universals, n'hi ha una que sovint es visualitza de forma parcial: la teatralitat. Si hi pensem, ens vindrà al cap el teatre formal, però aquest només és una petita mostra de les mil cares de la representació escènica, perquè, admetem-ho, agradi o no, vivim en un món d'aparences i jocs d'imatge. La dramàturgia té una capacitat immensa d'interrelacionar-se amb altres elements de l'espectre cultural -la música, la paraula o la indumentària per

La seva funció social és diversa, actuant com a mirall de la societat i com a agent actiu de canvi a través de sàtires o crítiques

exemple- que en fan un fenomen integral. A més de la capacitat assimiladora, ha demostrat ser única a l'hora de sacsejar les emocions col·lectives. La seva funció social és diversa, d'acord amb el model *brechtia*, actuant com a mirall de la societat i com a agent actiu de canvi a través de sàtires, crítiques o l'exemplaritat dels papers

representats. La identificació amb el públic a través d'un mitjà audiovisual de fàcil comprensió és clau a l'hora de difondre valors, idees i propostes en societats no sempre alfabetitzades, que n'han fet una eina pedagògica essencial a l'hora de crear consciències.

La manifestació popular d'aquesta teatralitat és altament mutable en funció del temps, els corrents estètics, les matèries d'interès o la disposició a la participació i és habitual trobar expressions diverses, com *performances*, en actes polítics, actuacions de correfocs, cercaviles o carnivals, coincidint al carrer com a espai propi, intencionalment o exiliades pel contingut crític implícit o potencial.

L'art dramàtic popular s'expressa, normalment, a través de dos grans espais. El primer són els grups amateurs, generalment associats dins d'ateneus i casals, que executen obres -sovint de text- en funció d'inquietuds col·lectives. El segon està configurat pel conjunt de mostres -formals i informals- que segueixen els cicles festius durant el curs de l'any i que uneixen representacions de tradicions centenàries amb altres de nova creació, actualment en procés d'expansió.

En aquest moment convuls que vivim, amb el debat del control de la cultura ben obert, augurem un molt bon futur per a la teatralitat popular, per la seva capacitat d'orientar les consciències col·lectives. *La commedia non è finita!*

, agenda directa

BARCELONA

Accions en Defensa de la Sanitat Pública

16:30h Commemoració dels 25 anys de la llei general de sanitat i presentació de l'informe *Per un millor Sistema Públic de Salut*
Organitza: CAPS, Dempeus per la salut, ACDSP-FADSP, FoCAP, GREDS-EMCONET (UPF).
La inscripció gratuïta, però cal preinscriure's per calcular l'aforament a: caps@pangea.org

Xerrada i debat: 'Vuitè aniversari del Sindicat de Periodistes de Catalunya'

18:30h Cotxeres de Sants Carrer de Sants, 79.
A càrrec de Santiago Vidal, jutge de l'Audiència de Barcelona; Santiago Ramentol, membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) i del Consell de la Informació de Catalunya, i Roger Palà, membre del consell de redacció de Media.cat.
Organitza: Sindicat de Periodistes de Catalunya
Més informació: www.sindicat.org/

Xerrada i debat: 'Podem Viure sense Capitalisme'

19h Àgora Catalunya Plaça Catalunya 9, 4t 1a
Dins el cicle d'alternatives al sistema 2011 - 2012. A càrrec d' Enric Duran, membre de la Cooperativa Integral Catalana.
Organitza: Cooperativa Integral Catalana
Més informació: www.cooperativa.ecoxarxes.cat

Presentació: 'Fanzine / catàleg de l'expo Tècniques Subversives de la Vida Quotidiana'

CSO La Otra Carboneria C. Urgell, 30.
Organitza: CSO La Otra Carboneria
Més informació: http://laotracarbo-neria.net

BARCELONA, 17 de desembre

Jornades antinuclears d'hivern

Programa: 10h Recepció i recollida de documentació. 10:30h Benvinguda a càrrec d'una persona de Tanquem les nuclears 10:30 a 12h Taller vermell. Nuclears i seguretat: aspectes militars, proliferació nuclear, risc d'accident o d'atac terrorista. Taller blau. Nuclears a Catalunya: estat actual d'Ascó i Vandellòs, futur, problemes socials i

econòmics de les zones amb instal·lacions nuclears, pes del lobby nuclear a Catalunya. Taller groc. Nuclears i residus: tipus de residus i implicacions de futur, opcions d'emmagatzemament, reaccions socials i aspectes ètics relacionats amb aquests tipus de residus. 12 a 12:30h Descans. 12:30 a 14h Taller taronja. Nuclears i salut: la radioactivitat, l'exposició a les radiacions i els seus efectes, propagació, diferències entre radiació i contaminació. Taller verd. Nuclears i alternatives energètiques: obstacles i barres que posa l'energia nuclear al desplegament de les tecnologies renovables i reflexió al voltant de la transició energètica. Taller morat. Nuclears i activisme: la pressió de la indústria nuclear a la premsa i els mitjans, campanyes del lobby, visibilització a les escoles, espais web, mitjans de comunicació i diferents àmbits de lluita. 14 a 15:30h Dinar pendent, cooperativa o restaurant. 15:30 a 16:30 Desplegament de pancarta i foto de grup: a la zona nova que s'ha deixat entre l'estació de Sants i el parc de l'Espanya Industrial. 16:30 a 17:30h Assemblea: explicació de les conclusions dels tallers, debat i acords. 17:30 a 19h Taula rodona amb persones no directament lligades al moviment. Pregunta eix del debat: *Què creus que es pot aportar, des de l'àmbit dels moviments socials en què participes, pel treball per aconseguir el tancament de les nuclears?* Amb Joan Subirats, Arcadi Oliveres, Esther Vivas i Francesc Xavier Cugat. Modera el debat, Jordi Bigues. 19h a 19:15h Tancament de les Jornades a càrrec d'una persona de Tanquem les nuclears. 19:15 a 19:30h Concert amb Ton Dalmau, artista i activista antinuclear. Organitza: Tanquem les nuclears

Més informació: www.tanquemlesnuclears.org

Presentació: 'Davant de la Cadira Elèctrica: Sacco i Vanzetti'

20h Local de la FELLA C. Joaquín Costa, 34.
Presentació del llibre de John Dos Passos i de *Consells sobre política / A un governant incompetent*, de Plutarco, publicats recentment per Adesira Editorial. A càrrec de Carles Sanz (membre de la FELLA) i de Josep Alemany i Montserrat Noguera, traductores de les obres.
Organitzen: Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes i

llibreria La Rosa de Foc.
Més informació: www.nodo50.org/fella/

Divendres 16 de desembre
Jornada de debat obert per la sanitat pública
10h C. Mallorca, 96.
Organitza: Sindicat Co.bas

Lliurament de premis del Certamen per la convivència 2011
19h Xarxa 9barris Acull Via Favència, 217.

Reconeixement d'experiències i iniciatives per la convivència entre joves. com el Servei de Mediació IES La Guineueta o el Projecte d'inclusió social per a joves de l'Associació per la Mediació Intercultural i Social amb Immigrants.
Organitza: 9Barris Acull
Més informació: www.9bacull.org

Xerrada informativa: 'SomEnergia'

19h La Torna C. Sant Pere Màrtir, 37.
SomEnergia és una cooperativa de consum i producció d'energia verda que planteja altres vies de consum responsable. A càrrec d'Emma Silván i Marc Vives.
Organitza: Coopes amb Gràcia
Més informació: <http://www.somenergia.coop/>

Passi de vídeos de diferents grups de guerrilla urbana

21h CSO La Otra Carboneria C. Urgell, 30.
També hi haurà sopador vegà
Organitza: CSO La Otra Carboneria
Més informació: <http://laotracarbo-neria.net>

Dissabte 17 de desembre

Passi de DVD i celebració nadalencia

11h Fundació Randa- Lluís M. Xirinacs
Rambla de Badal, 121, 1r.
Visualització del DVD *Lluís M. Xirinacs. Vers una mentalitat Global*.

4-3-1993:
Comentari del llibre de Douglas Hofstadter: Gödel, Escher, Bach *Una eterna treua daurada*. Tema central de la sessió: *Atzar, necessitat i llibertat*. Tot seguit, es farà una petita celebració.
Organitza: Fundació Randa-Lluís M. Xirinacs
Més informació: <http://xirinacs.cat>

Divendres 18 de desembre
35è Mercat d'intercanvi d'Hivern a la Vila de Gràcia
10:45h a 18h Vila de Gràcia

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

El CAD Granollers tanca i s'ofereixen gossos en adopció. És urgent, poden sacrificar-los.
Contacte: www.cadvor.cat

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un conge-lador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Pels informatius de laTele.cat, es necessiten bones veus per entonar notícies crítiques i estudi de locució. Més informació: www.latele.cat

La Directa busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva DIRECTA gratuïtament. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

Ateneu cerca pissarra, preferentment de retoladors, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: aresar-bos@gmail.com

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi. Contacte: www.reutil.net

> EL TEMPS

DIJOUS 16

Sol a la majoria de comarques i vents de ponent que faran pujar les temperatures amb aire reescalfat a la costa.

DIVENDRES 17

Un front de mestral provocarà fortes ventades i nevades intenses al Pirineu de Lleida i Andorra. Ruixats a Girona.

DISSABTE 18

La baixada de temperatures serà molt important i l'ambient ja es farà plenament hivernal. Bufanda i guants.

DIUMENGE 19

Un nou front inestable creuarà Catalunya de nord a sud. Ruixats de mitja tarda a Girona. Nevades al Pirineu.

DILLUNS 20

La baixada de temperatures arribarà també a les Illes Balears i al País Valencià. Seguirà la nevada al Pirineu.

DIMARTS 21

Sortirà el sol a totes les comarques. Glaçades generalitzades a les comarques interiors i del prelitoral durant la nit.

Plaça de la Virreina
L'Olla Mòbil farà el dinar amb l'ajut i els ingredients que s'aportin entre tots i totes.

Cal portar, si es pot, la taula o la manta per posar a terra.
Organitza: Xarxa d'intercanvi de Gràcia
Més informació xaingra-owner@moviments.net

Dilluns 19 de desembre
Presentació del Centre de Documentació de la Ciutat Invisible i Xerrada sobre el col·lectiu de presxs en lluita
20h Local de La Ciutat Invisible
C. Riego, 37.
Organitza: La Ciutat Invisible

Dimarts 20 de desembre
Taula rodona: 'El desmantellament de la sanitat pública'
Amb Àngels M. Castells (Dempus), Roger Bernat (ACDSP), J.R Laporte (Fundació ICF) i Agustí Colom (CAPS).
19h Centre Cívic Pati Llimona
C. Regomir, 3.
Organitza: Defensa Sanitat Pública

BENIMACLET

Dijous 15 de desembre
'Los Hombres detrás del sol'
19h CSO El Nido
Carrereres Puchalt, 7.
Espai obert amb les distribuïdores anticomercials el Bolcao i Hysteria Colectiva
Organitza: CSO El Nido
Més informació: <http://infopunt-vlc.blogspot.com/>

CALDES DE MONTBUI

Dissabte 17 de desembre
Primera Festa Diabòlica
22h a 3h Ateneu Molí d'en Ral
C. Molí s.n
Amb Drum'n'hartos Colective (Brakbeat, Drum'n'Bass, Techno, Electro i Techstep).
Organitza: Ball de Diables de Caldes de Montbui i Ateneu Molí d'en Ral

LLEIDA

Desembre de 2011

Cicle de cinema i Humort

Tot i que ja han fet alguna sessió, no deixa de ser interessant, ja que, com deia Jon Idigoras, l'humor és patrimoni nostre!

Divendres 16 de desembre
19:30h *Un cadàver a los postres* (Robert Moore)

Dimarts 21 de desembre
19:30h *La vida de Brian* (Monty Python)

CSA La Maranya. C. del Parc, 13.

Jornada contra la presó

LLEIDA

Dissabte 17 de desembre

Un grup nombros de persones recloses arreu de l'Estat van començar una lluita de llarg recorregut, el dia 1 d'octubre, sota el lema *Presó = Tortura*. Des del Grup de Suport als Presos i les Preses en Lluita de Ponent, organització veterana en el camp de la defensa de les més febles, ens anuncien que ja fa mesos que es concentren cada dia 1 de mes i que el dissabte vinent, 17 de desembre, organitzen un seguit d'actes en el marc de la campanya a la capital del Segrià.

Programa: 17h Taller d'escriure cartes a persones preses. 19h Xerrada de presentació de la campanya *Presó = Tortura* i debat posterior. 21h Sopar vegetarià popular en benefici de la campanya. 22h Concert de Hip-Hop amb els grups i artistes: Feistelharakiri, Bleko (que presenta nou treball), Bobés (Surko & Parrim), Sihle, Vagabundos del dharma, Face i... micro obert (porteu les bases en mp3). Tots els beneficis del concert aniran destinats a pagar els costos de la campanya, tant de difusió com d'advocats. Lloc: CSA La Maranya. C. del Parc, 13.

Més info: <http://ponentsuportpresxs.tk/>

MATARÓ

Dimecres 14 de desembre
Taula rodona: 'Solidaris en temps de crisi. Arguments per afavorir la cohesió social i la convivència enmig de la diversitat cultural.'
20:30h La Peixateria
C. Barcelona, 50.
Organitza: Justícia i Pau
Més informació: <http://www.justiciai-pau.org/agenda.ca.shtml?x=11490>

RIPOLL

Passi de vídeo i debat: 'Un país dempeus'
19h Sala Abat Senjust
Baixos de l'Ajuntament de Ripoll
Amb la presència de Mariela Acjia i Jordi Oriola, autors del documental sobre els conflictes al voltant del

model de gestió del territori.
Organitza: Àgora del Ripollès. Indignats/des.

SANT CUGAT

Divendres 16 de desembre
Xerrada: 'Quan mil milions de xinesos salten, veus des de l'avantguarda del canvi climàtic'
20h Casa de Cultura
Organitza: Universitat Internacional de la Pau

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA

Divendres 16 de desembre
Primer aniversari del Casal Popular l'Arrencada
23h Casal Popular l'Arrencada
Sant Simple. Camí de la Serra Grana-

da s.n

Concert de La Noia i el Xic i punxa-discos per a tots els gustos
Organitza: Casal Popular l'Arrencada

VALÈNCIA

Divendres 16 de desembre
Xerrada i debat: 'Del parlamentarisme i altres mentides'
19h Ateneu Llibertari del Cabanyal
C. Barraca, 57.
A càrrec de Miquel Amorós. L'historic militant i teòric anarquista compartirà les seves reflexions al voltant del sistema parlamentari i de les noves tendències ideològiques que pretenen defensar-ho dins la farsa de la dicotomia democràcia/capitalisme.
Organitza: Ateneu Llibertari del Cabanyal
Més informació: www.ateneudelcabanyal.blogspot.com

Dissabte 17 de desembre
Xerrada: 'Tortures i morts sota custòdia. Com es construeix la impunitat'

Arte&Facto
C. Pie de la Cruz, 8.
Dins el cicle de xerrades i debats sobre les tortures i els maltractaments a les presons. A càrrec de Jorge del Cura, membre de la Coordinadora per a la Prevenció i la Denúncia de la Tortura.
Organitza: Arte&Facto
Més informació: www.boletintokata.wordpress.com, www.infopunt-vlc.blogspot.com

VIC

Dijous 15 de desembre
Xerrada: 'Amb el menjar no s'hi juga... però s'hi especula!'
19h Sala Jazz Cava
Rambla Montcada, 5.
A càrrec de Ferran Garcia (membre de Veterinaris Sense Fronteres) i un representant de la cooperativa de consumidors La Remolatxa.
Organitza: Veterinaris Sense Fronteres i La Remolatxa

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA

Concentració
Dinou anys sense
Pedro Álvarez
15 de desembre
20h Plaça Universitat

Marxa de Torxes.
Volem les preses a casa!
Dissabte 17 de desembre
19h Rambla de canaletes
Convoca: Rescat
Més info: rescat.wordpress.com/

Concentració per un treball digne!

15 de desembre
12h Plaça de Sant Jaume
Assemblea d'Aturats de Barcelona
assembleadeaturats-barcelona.blogspot.com

BAIX LLOBREGAT

Marxes a tots els pobles del Baix Llobregat
18 de desembre
12h sortida des de tots els pobles cap al pont de 4 camins (entre Molins de Rei i Sant Vicenç dels Horts)

GRAMENET DEL BESÒS

Manifestació contra les retallades a la sanitat
19 de desembre
19h Plaça del rellotge

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

María Eugenia Lora COMUNICADORA COLOMBIANA

“Exercir el dret de la paraula és un acte de desobediència”

Envoltada de guerra en una de les zones de Colòmbia més disputades per l'exèrcit i la guerrilla, María Eugenia Lora va créixer participant en un mitjà comunitari per a joves del qual ara és membre coordinadora. Donant veu a les comunitats, el col·lectiu Montes de María Línea 21, Premi Nacional de la Pau, ha aconseguit enfrontar el conflicte i recuperar les places i els carrers.

Jordi de Miguel Capell
entrevista@setmanaridirecta.info

Quan va començar a participar en el col·lectiu?

Tenia setze anys, estava a l'espera de començar la carrera de medicina i em generava molta curiositat participar-hi. Era un espai on es podien fer coses diferents, on es podia veure reflectit, a través d'un canal local i enmig de la guerra, el valor de les nostres tradicions, oficis i festes locals. A més, poder participar-hi era un somni.

I quines coses diferents va començar a fer?

Jo vaig entrar-hi participant en un programa d'ecologia que es deia *Verde y Punto*. El col·lectiu s'havia creat el 1994 al Carmen de Bolívar per oferir un espai on els infants i els joves poguessin explicar les seves pròpies històries a través de la comunicació. Va començar amb un canal comunitari que es deia Línea 21. En part, era finançat per la mateixa comunitat, que el rebia a través del cable, amb una vintena de canals més. Al cap d'un temps, va arribar Telefónica, que va oferir més canals, i

“Pensem la comunicació com una excusa per a la participació i la transformació”

no vam poder competir-hi, però continuem produint a través de la ràdio escolar i d'altres mitjans locals i exhibim les nostres produccions en projeccions. Es tracta de pensar la comunicació com una excusa per a la participació i la transformació. Formar subjectes polítics transformadors pot sonar grandiloqüent, però, en definitiva, busquem generar una alternativa que ens permeti veure que, enmig de la nostra quotidianitat, existeixen altres possibilitats i sentir que formem part d'una comunitat.

Expliqui a les nostres lectores què van fer després de la massacre d'El Salado.

L'any 2000, els paramilitars van assassinar desenes d'habitants de la població. Hi va haver una paràlisi total, provocada per la por i els desplaçaments massius. Jo, aleshores, era a Cuba estudiant medicina i, en tornar, vaig copsar que la gent no confiava en ningú, ni en la policia ni en l'exèrcit ni en el veí; els pobles estaven plens de trinxeres. Al cap d'uns mesos, vam crear el cinema itinerant La Rosa Púrpura del Cairo, com un intent de vèncer el temor i tornar al carrer. En el cas d'El Salado, la iniciativa era una manera d'acompanyar les comunitats i dir “encara som aquí”. Ens vam atrevir a fer el cineclub a la mateixa pista de bàsquet on es va produir la massacre.

I no han rebut amenaces?

No, encara no n'hem rebut cap. Com a col·lectiu, hem sabut gestionar el discurs depenent del risc del moment. No es tracta de reprimir la conversa explícita sobre la guerra, sinó de saber quins són els moments i els espais propicis per parlar-ne sense posar en risc la vida de la gent. Entre el 2001 i el 2003, era complicat explicar certes coses i a la gent li costava. Ara, ja ha passat un temps i la gent està tornant a explicar el que va passar. Per això, el 2008 vam iniciar el projecte *Memòria, territori i comunicació*, a través del qual intentem fer visibles i donar reconeixement a les víctimes des de les seves veus. Els més petits recullen històries i, abans, debaten per què han seleccionat determinats protagonistes, quins objectius perseguiran, per què és necessària la memòria cultural i de la resistència...

Per a la mainada, aleshores, és millor entendre la guerra que no pas ignorar-la?

És important reconèixer què succeeix en el nostre context i identificar-ne les causes i les dinàmiques. El 80% de la gent amb qui treballam són desplaçats. Pots que, enmig de la nostra quotidianitat, existeixen altres possibilitats i sentir que formem part d'una comunitat.

ROBERT BONET

per exemple, amb la família. Recordo el cas d'una nena que, fent ràdio, va entrevistar el seu pare. Quan li va preguntar d'on venia, el pare li va explicar. La guerra és tan inherent a la pròpia persona que preguntar per la vida d'algué vol dir parlar del conflicte. En altres comunitats, hi ha iniciatives com el museu itinerant de la memòria: la idea és que els mateixos nois siguin guies i participin en la seva construcció. Per a nosaltres, és clau reconèixer la nostra quotidianitat i, malauradament, la guerra en forma part.

“Cal reconèixer la nostra quotidianitat i la guerra en forma part”

On veu els resultats del projecte?

Els veig en la nena que, quan va entrar al col·lectiu, s'estava tot el dia callada i ara és capaç de planter-se davant del micro, parlar i participar. O en un jove com Reynel, que no sabia què era la memòria i ara vol liderar produccions

que incloguin altres joves. L'èxit és l'apropiació del procés que fa la gent. Es tracta que assumeixin altres rols, que se sentin protagonistes i que, després, continuïn qüestionant-se les coses en altres esferes de les seves vides, com l'escola. El fet de reconèixer-se com un jove o un infant que pot canviar el curs de la història és fonamental. El fet que, amb una peça audiovisual, es pugui generar la trobada de la seva comunitat i generar un procés de reflexió col·lectiva ja posa a l'esfera pública el diàleg sobre algunes coses que mai no es tracten. Davant el silenci imposat pel temor i la guerra, exercir el dret de la paraula és un acte de desobediència. El silenci només comporta més opressió. Com t'ha canviat, a tu, participar en el col·lectiu durant tots aquests anys?

És la meua escola, la possibilitat de continuar creixent, de trobar-me amb un món diferent amb possibilitats múltiples i pensar que, amb les comunitats, es pot generar un procés de transformació. Aquests processos et fan veure que és possible canviar la història partint d'allò que és quotidià.

. LA COLUMNA

Interferint al Poble Sec

Aitor Echebarria Manresa
opinio@setmanaridirecta.info

Un cartell penjat a una antiga sucursal bancària del barri em va fer apropar-me als Cinemes Girona a veure el film català *Interferències*. La primera pel·lícula de ficció amb llicència Creative Commons (la qual la pot ser distribuïda per qualsevol sempre i quan sigui sense finalitats comercials) on a partir del muntatge d'una obra d'una companyia teatral se'n explica i se'n fa reflexionar sobre els causants i responsables d'aquesta crisi i de la societat de consum.

Un cop havent vist la pel·lícula no puc evitar començar a actuar en conseqüència; així doncs, m'informo per fer-me d'una de les cooperatives agroecològiques que hi ha al barri o, en tot cas, decantar-me per comprar als petits comerços que (encara) podem trobar al barri.

Participo de les assemblees o en alguna de les comissions que organitza el Pla Comunitari; m'apropro a Fer un Cafè al Centre Cívic del Sortidor per conèixer les riques i diferents realitats culturals que conviu en el barri.

La premissa de la pel·lícula 'Interferències' és actuar de manera local per incidir en la globalitat

El diumenge pertinent intercanvio al Trocasc, rematant la jugada amaran-me de la memòria històrica de la ciutat al Refugi 307 i prenent-me un vermut al Bar Seco, abanderats del moviment *slow food* (productes locals i de proximitat) tot contemplant la muntanya màgica que (també) és Montjuïc.

Quan m'entra la gana me'n vaig al Bar Nou i el Jaume em prepararà un plat casolà a bon preu i millor qualitat per acabar al Soló prenent-me un combinat content de participar del boicot a la beguda imperialista per excel·lència.

Si algun dia tinc canalla els portaré a jugar als patis oberts de les escoles de primària (sempre i quan no arribin les retallades) i a la meua neboda li explicaré que ser adolescent passa per estar al banc del parc però també al 12@16 del carrer Concòrdia. Fent barri, fem país i fem país fem món. Aquesta és la premissa d'*Interferències*, actuar de manera local per incidir en la globalitat per, a poc a poc, anar més lluny construint un altre món més just, tolerant i sostenible.